

SOPRIČE

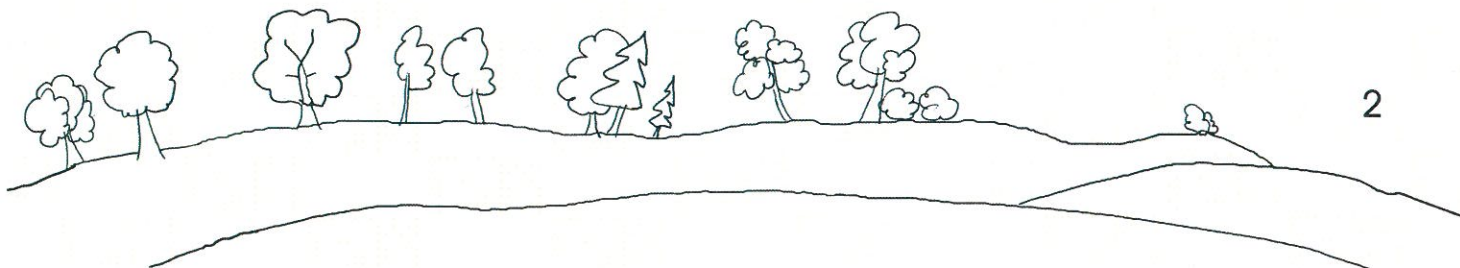

19

GLASILO CUDV DOBRNA

KAZALO

ZADNJE LETO V GRAŠČINI.....	3
JUHUHU, POČITNICE SO TU.....	4
LETOVIŠČE DEBELI RTIČ.....	6
LETOVANJE V TOPLI.....	8
NA MORJE.....	9
LETOVANJE V IZOLI 2006.....	10
GRADBIŠČE NOVEGA CENTRA.....	11
VESELA JESEN.....	12
LETOVANJE V LOGARSKI DOLINI.....	13
POVABILI SO NAS JERNEJ IN NJEGOVA DRUŽINA.....	14
POTOVANJE V RIM.....	15
EKSKURZIJA V ŽIVALSKI VRT.....	16
RODITELJSKI SESTANEK MALO DRUGAČE.....	18
VESELI DECEMBER.....	19
NASTOP ŠPORTNIKOV CUDV DOBRNA NA EVROPSKEM TURNIRJU V SMUČARSKEM TEKU IN KRPLJANJU.....	21
AFRIŠKI DAN V CENTRU ZA USPOSABLJANJE, DELO IN VARSTVO DOBRNA.....	22
IGRICA LEVČEK LEO.....	23
PLAVALNI TEČAJ PO METODI HALLIWICK.....	25
UČNA URA Z ŽELVICO.....	26
CICI VESELA ŠOLA.....	28
NAŠ PARK.....	29
MI SMO ŽE PRAVI JAHAČI.....	30
VRTEC NA OBISKU.....	31
ABILIMPIJADA.....	32
BILI SMO NA PICI.....	33
OBISK STROKOVNJAKA.....	33
DAN ODPRTIH VRAT V DUHU PRAZNOVANJA POMLADI IN ZDRAVEGA ŽIVLJENJA.....	34
DELOVNI TABOR PRI SONČKU.....	35
17. GLASBENA REVIIJA "ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO"....	36
NAŠI UMETNIKI USTVARJAJO.....	38
6. MEDNARODNI DNEVI GLASBE IN PLESA.....	39
NARAVOSLOVNI DAN V MARIBORU.....	41
PREJELI SMO PISMO.....	41
PODELITEV PRIZNANJ ZA "NAJ VOŠČILNICO", PAR ŠTAJERSKIH BESED IZ SLOVARJA IN DEŽNIKI.....	42
PRIZNANJE DRUŠTVA DEFETTOLOGOV SLOVENIJE NAŠI ZDRAVNICI.....	43

ZADNJE LETO V GRAŠČINI

Graščina, mogočna zgradba, postavljena pred 230 leti za grajsko gospodo, je sredi prejšnjega stoletja spremenila svoj namen. Od takrat pod različnimi pristojnostmi in imeni, kot so Dom, Zavod, Center že skoraj 60 let daje zavetje osebam, potrebnim posebne skrbi.

Najprej je bila zavetišče za v vojni osirotele otroke. Postopoma je postala dom in šola za vzgojo in usposabljanje otrok, ki se niso mogli redno šolati. Od šestdesetega leta dalje je bila več kot desetletje podružnica celjske pomožne šole z oddelki prilagojenega programa osnovne šole. Kasneje so se oblikovali oddelki delovnega usposabljanja in po desetih letih (1983) preraste v samostojni vzgojno izobraževalni zavod za delovno usposabljanje otrok.

Pred petnajstimi leti (1992) je bila z uveljavitvijo zakona o socialnem varstvu preoblikovana v javni socialnovarstveni zavod za usposabljanje in varstvo otrok in mladostnikov ter prešla izpod okrilja šolskega pod pristojnost socialnega področja. Takrat so bili vsi njeni stanovalci mlajši od petnajst let, njena kapaciteta pa ni presegla 70 otrok.

V naslednjih letih se je struktura stanovalcev postopno spreminjala. Vstopali so otroci z različnimi dodatnimi motnjami, boleznimi in ovirami. Po zaključenem usposabljanju tudi niso več vsi zapustili njenih zidov. Vedno večji je postajal delež tistih, ki je ostal in odrasčal.

Po devetdesetih letih smo priča tudi intenzivnemu razčlenjevanju programov dela z otroki (socialno varstvo, vzgoja in izobraževanje, zdravstveno varstvo), kar je zahtevalo nove prilagoditve.

Z leti in desetletji je graščina ob spreminjanju potreb ter širitvijo dejavnosti spreminjala svojo podobo in uporabnost. Velike sobe so postale učilnice, igralnice in spalnice. Dobila je prizidke, adaptirali so se podstrešni prostori. Vsak prostor je postal polno izkoriščen in dobil svoj namen. Z rednim vzdrževanjem se je zagotavljalo nujno varovanje graščine pred propadanjem. S širitvijo potreb so se usposobili še drugi objekti v njeni bližini.

Vrsto let so se spreminjale ideje o obnovi in razširitvi graščine, dokler ni prevladala ideja o novogradnji. V dolgih kasnejših letih priprav na novogradnjo so bila v graščini opravljena le nujna dela za vzdrževanje in bolj humano bivanje: predeljene so bile velike sobane za odrasle in izvedene prilagoditve za premostitev ovir za nemobilne.

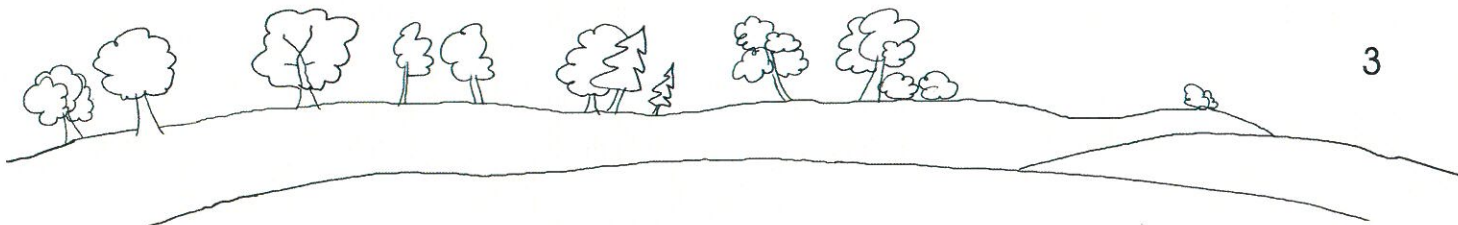

DVOREC DOBRNA, KOLORIRANA LITOGRAFIJA Z IGLO IZ STARE KAISERJEVE SUITE, OKOLI LETA 1830

S staranjem je graščina postopno izgubljala svojo trdnost in varnost, kljub mogočnim debelim zidovjem. Od leta 1995 so stalno podprti posedli stropovi, v zidove pa so se zarezale dolge prežeče razpoke. Leseni podi se udirajo na številnih mestih.

Neštetokrat se je utrnila misel s vprašanjem, kako dolgo še....

Jožica Grubelnik, direktorica

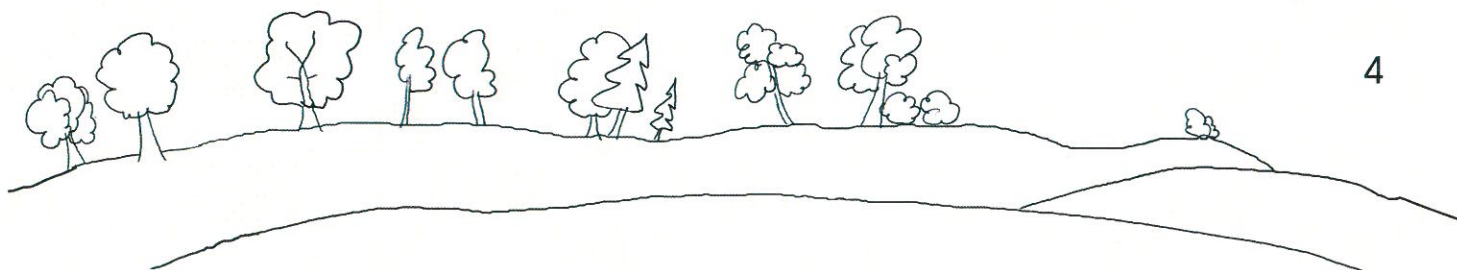
JUHUHU, POČITNICE SO TU!

Ampak pojdimo lepo po vrsti in od začetka. Kot se spodobi za lep zaključek šolskega leta, smo se 23. junija preteklega leta, v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna zbrali na igrišču Centra varovanci, številni starši, prijatelji, sorodniki naših varovancev ter mnogi zaposleni. Vsi skupaj smo imeli pred seboj en sam cilj. Preživeti čudovito popoldne in se povесeliti ob zaključku šolskega leta ter

pozdraviti prihajajoče zaslužene počitnice. Šotor, ki je bil postavljen dan prej, je pričal o tem, da se bo nekaj dogajalo. Spoznali smo še eno njegovo funkcijo- če ne varuje pred dežjem, pa je učinkovita zaščita vsaj pred soncem. In res se je na to sončno popoldne marsikaj dogajalo pod njim in zunaj njega. Zaključno prireditev Centra je otvorila glava našega Centra, gospa Jožica Grubelnik, vršilka dolžnosti direktorice ter spregovorila nekaj pozdravnih in spodbudnih besed. Po njenem pozdravnem nagovoru pa so se na odru odvijale številne glasbeno plesne lutkovne dejavnosti. Bilo je moč občudovati najmlajše varovance,

ki so nas s svojim plesom popeljali v »Deželo bučk«. Piščanček Pik nam je v lutkovni predstavi razkril, koga se boji in koga ima rad. Zares vroče nam je postalo ob skladbici Anžej Dežana VROČE (le na CD) in ob razgibanih ritmih, ki so jih prikazali člani plesnega krožka, pod vodstvom tovarišice Milene Oprčkal. Starejši varovanci pa so se predstavili z dvema glasbenima deloma. Imeli smo priložnost zapeti ob Venčku narodnih, in ker je v tem času ravno potekalo svetovno prvenstvo v nogometu, smo se zavrteli še v ritmih skladbice »Na fuzbal me pust!«. Olala, pa da ne pozabim omeniti, da so bili aktivni tudi starši, sorodniki in prijatelji naših varovancev.

Ob koncu prireditve so se lahko preizkusili v spretnostih obvladovanja žoge in ponjave. Toliko smeha in dobre volje verjetno že dolgo ni bilo. Naši želodčki so nas opozorili, da bi se jim že kaj prileglo in tudi za to je bilo poskrbljeno. Polna miza peciva, sok, kavica in še bi se našlo, so nas kar sami vabili in pričarali nasmeha na obraze še tistim zadnjim. Prišel je čas slovesa, zahvale, še zadnje predaje tega in onega, izmenjave prijetnih medsebojnih izkušenj. Nekateri varovanci so odšli domov, drugi varovanci v pričakovanju, da bodo odšli domov vsaj v naslednjih dneh, pa na večerjo v Center...

Za zaposlene v Centru pa se je popoldne šele prav pričelo.

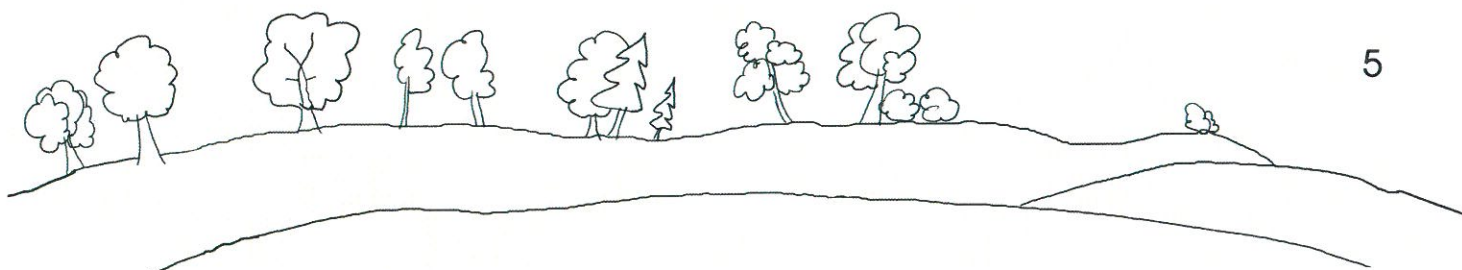
Med seboj smo se pomerili v igranju nogometa, košarke, boju med dvema ognjema, vlečenju vrvi. Zmagali so seveda »ta boljši«. Pa naj vas še malo črv radovednosti gloda, kaj vse se je še dogajalo. Morda naslednjič več o tem...

Verjamem pa, da fotografije zgovorno pričajo, da nam je bilo lepo in da smo res uživali.

Prijetne počitnice in nasvidenje do septembra.

David Stergar, vzgojitelj

LETOVIŠČE DEBELI RTIČ

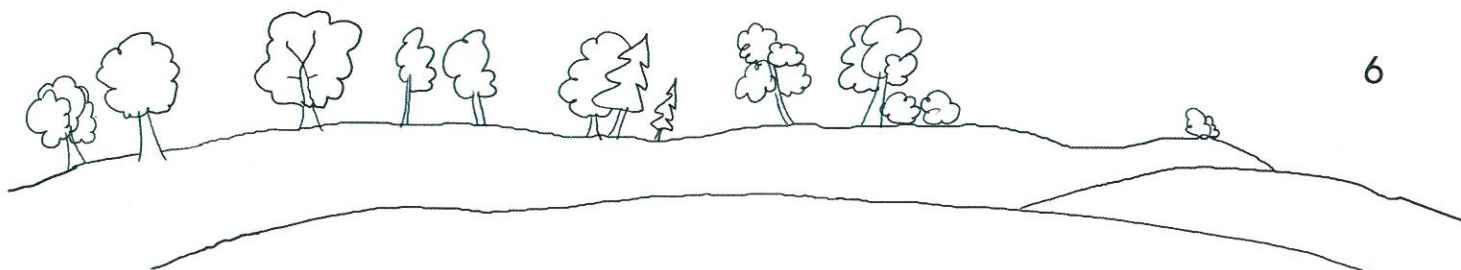
V našem Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna smo že dolgo razmišljali in načrtovali

letovanje v manjših skupinah, ki ponuja številne prednosti. Integrirano programiranje letovanja naših otrok z motnjo v duševnem razvoju pomeni v okviru teh razmišljanj vključitev posameznika s posebnimi potrebami v stimulatívno letovalno okolje. Tako so bili naši otroci integrirani in aktivno vključeni v letovanje v mladinskem zdravilišču in letovišču Debeli rtič. Letovalne cilje smo dosegali po različnih poteh, glede na telesne in duševne sposobnosti posameznika, pri tem pa nismo pozabili na vso privlačnost, ki jo prinaša letovanje: nepredvidljivost, živahnost, razgibanost in pestrost izbire ter nenazadnje vključitev v program prilagojenih športnih

aktivnosti na letovanju, pri katerem so vsakemu od teh otrok zagotovljene enake možnosti kakor zdravim vrstnikom.

V juniju 2006 smo v več skupinah obiskali Mladinsko zdravilišče in letovišče Debeli rtič, kjer je bila zagotovljena zdrava rekreacija v dveh sodobnih zunanjih bazenih ter pokritem bazenu v hotelu Bor in na drugih urejenih športno-rekreacijskih površinah. Moja prizadevanja so bila zastavljena tako, da je bilo plavanje in kakršnakoli izkušnja v morju/bazenu predvsem redna in pogosta, obenem pa prijetna, pozitivna in predvsem varna ter da pred vrati bazena nismo pustili nikogar, ki si je takšne športno-gibalne aktivnosti želel, jo potreboval oziroma mu je ta pravica pripadala. Skupaj z ostalimi člani terapevtskega tima (specialne pedagoginje, delovne terapevtke in varuhi ter varuhinje) smo izvajali program desetih točk (Halliwick metoda učenja plavanja), ki sledi logičnemu zaporedju in ima za cilj-plavanje.

Posebna skrb naših strokovnih delavcev je bila namenjena prepoznavanju potreb, interesov in zmožnosti otrok in nenazadnje tudi uresničevanju individualizacije na različnih ravneh tekom letovanja. Z individualnimi metodami in didaktičnimi pristopi, s pozitivno komunikacijo in

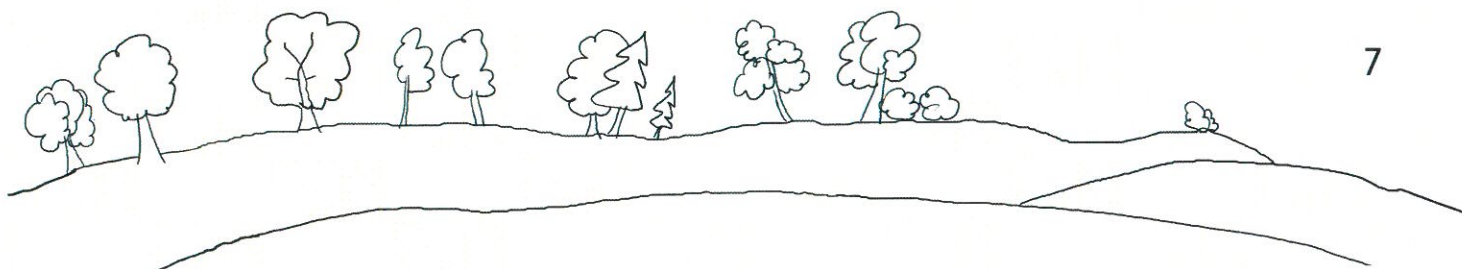

interakcijo ter odzivanjem na interese in zmožnosti otrok smo preživeli lepe, bogate trenutke na morju in obiskali številne obmorske kraje. Poseben navdih so bile za nas lepote Pirana, ki s svojimi ozkimi kamnitimi ulicami, kulturno-zgodovinskimi in cerkvenimi objekti, palačami, živahnimi trgi, številnimi muzeji in galerijami, obzidjem, akvarijem in priznanimi slaščičarnami, vedno znova preseneča in očara. Tudi vožnja z ladjico v Koper je bila posebno doživetje. Koper je naše osrednje slovensko pristanišče in obenem predstavlja "morska vrata" v svet Evrope. Nekoliko bolj mobilne skupine so si lahko ogledale sam center Kopra, ki se ponaša s

slikovito mediteransko arhitekturo in bogastvom kulturnih spomenikov. Morje, veter, sol, mediteranske vonjave, palme, vrtnice in zimzelena rastlinje, sprostitve, zabava in družabnost pa so besede, s katerimi najlažje predstavimo Portorož, obmorski kraj, kamor smo se praviloma po večerni toaleti odpravili na sladkanje in predajanje kulinarčnim užitek v dobrih portoroških restavracijah in se v soju romantičnih lučk sproščeno sprehajali ob morju. Vse to nas je napolnilo z novo energijo, s katero vstopamo v novo šolsko leto 2006/07 novim dogodivščinam naproti.

mag. Tine Kovačič, fizioterapevt, vodja izmene

LETOVANJE V TOPLI

V juliju smo se odpravili na krajši dopust v Toplo pri Črni na Koroškem. Spotoma smo se ustavili v centru Črna na Koroškem, kjer so nas oskrbeli z živežem in dobrotami za cel teden. Letovali smo v njihovi planinski hišici v vznožju Pece, sredi pašnikov.

Lepo vreme smo izkoristili za sprehode in krajše izlete, tako da smo bili zvečer prijetno utrujeni. Zjutraj nas je prebujalo sonce in zvončkljanje s pašnika.

Polni prijetnih in lepih vtisov smo se vrnili v Dobrno z željo, da se še kdaj odpravimo pod Peco.

Milica Krivec, varuhinja
Daša Kroflič, varuhinja

NA MORJE

PRIPRAVA NA MORJE

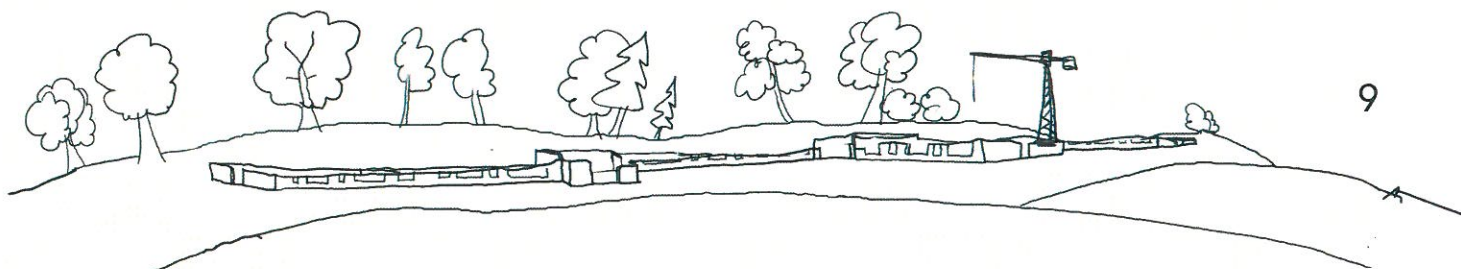
Kupil bom trizine kist, bratke
hlade, ene kopalke, gumijaste
opanke, brizalo, mikice, brez
ukarov, mikice z robari
brez, ormatnika, šilt, kano,
klač 3 power, nitro - električno
brutirica, ostale stvari na se
imam. Na morju bom plaval,
kofotal, pil kavo, sok, čaj in
vodo. Kupil bom tudi kremo
za sončenje, bral bom revije
o formuli. Televizije pa na
morju ne gledam, je škoda
morda. Tudi sladica bom jedel,
hodil na sprehode po mestu
in se vozil z ladjo.

Luka

DEŽEVNA IZOLA

Letos smo imeli na morju velko
moro. Kopali smo se samo v
ponedeljek popoldan, ker je
preostali teden samo deževalo.
Učiteljice so poskušale, da
mi lito dolga. Hodili smo
na sprehode, gledali film
Poletje v Rodki. Z avtobusom
smo se odpeljali v Pisan in si
ogledali znamenitosti tega
prelepega tovarnskega mesta.
Kljub deževnemu vremenu
sem imel počitnice v izoli zelo
zanimive.

MITJA BUT

LETOVANJE V IZOLI 2006

Končno smo ga dočakali - jutro, ko smo se z avtobusom odpravili na letovanje. Tri manjše skupine CUDV Dobrna smo v dopoldanskih urah prispele v dijaški dom Srednje turistične šole v Izoli. Komaj smo čakali, kdaj bomo lahko plavali in čofotali v morju, zato smo se po kosilu odpravili naravnost na plažo. Do poznega popoldneva smo uživali v vodi, tako da smo na plaži morali malo počivati preden smo se odpravili nazaj v dijaški dom. Tam nas je čakala obilna večerja, s katero smo si »napolnili baterije«.

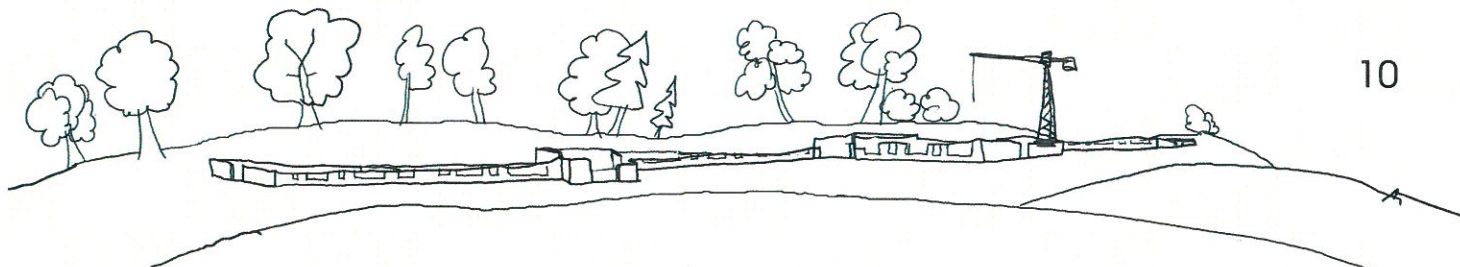
Sonce, morje, čofotanje, plavanje, ležanje na plaži, ... takšen je bil načrt za vseh pet dni. Žal nam vreme ni bilo naklonjeno. Spremljevalci smo iz rokavov potegnili »plan B«. Uživali smo na daljših sprehodih, večkrat smo obiskali slaščičarne, ogledali smo si slovenski film »Poletje v školjki«, igrali smo družabne igre in nakupovali. Ena skupina se je odpravila v Piran, najmlajši pa so uživali na otroškem igrišču. Skupaj smo se peljali s turističnim vlakcem, ki nas je popeljal tudi na vrh Izole, tako da smo imeli čudovit razgled na slovensko obalo.

Predzadnji dan smo po zajtrku opazovali nebo in se z domačini pogovarjali o vremenski napovedi. Najmlajši smo se izkazali kot najbolj pogumni, saj smo se kljub temnim oblakom odpravili na plažo. Zabredli smo v hladno vodo, ampak nam je kmalu postalo vroče od čofotanja, iger in skokov v vodo. Ko smo že upali, da se bo sonce vsaj malo obdržalo na nebu, so velike dežne kaplje namočile plažo. Vendar nas to ni motilo. Mokri smo bili že od vode. Ogrnili smo se v brisače in se v kopalkah odpravili nazaj proti dijaškemu domu. Toplo kosilo nas je ogrelo in tako smo bili pripravljeni še na zadnje presenečenje na letovanju - na večerno zabavo. Okoli desete ure smo že spali, saj smo plesali do onemoglosti.

Zadnji dan. Po zajtrku smo odnesli potovalke do avtobusa. Ta nas je peljal naravnost domov, saj smo že vsi čakali, da poročamo, kako smo se imeli. Teh pet dni nam je bilo, kljub slabšemu vremenu, čudovito. Že čakamo naslednje poletje...

Tatjana Lavrinc, razredničarka

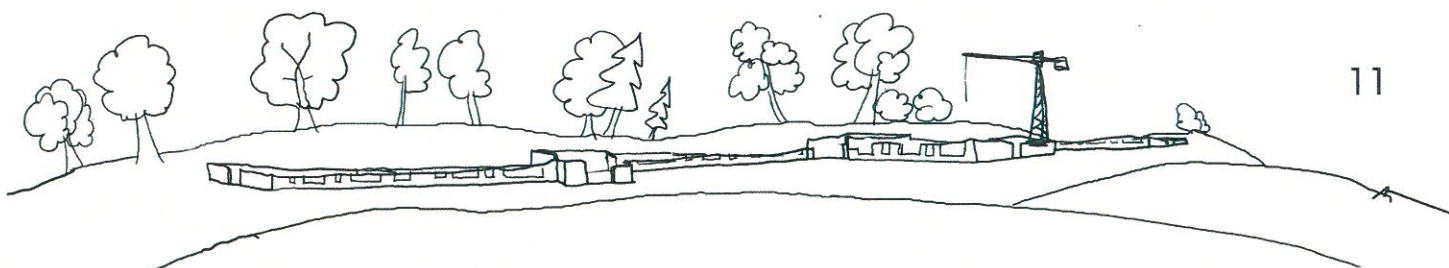

GRADBIŠČE NOVEGA CENTRA

Končno smo dočakali lep, sončen dan, namenjen kratkemu sprehodu in ogledu gradbišča našega novega Centra. Da je bil cilj dosežen, smo morali premagati težko oviro in sicer vzpon na hrib, ki nam je služil za lep razgled. Na cilju smo bili nekaj časa samo tiho, malo zaradi utrujenosti in malo zaradi začudenja. Gledali smo, kako delavci opravljajo svoja dela, da bo čimprej nastal naš novi Center, katerega se že vsi skupaj zelo veselimo. Po tistem premoru so varovanci postavili kar nekaj vprašanj, na katera je morala učiteljica s pridom odgovarjati. Med pogovorom je poskočila in nato nekaj iskala v travi. Pokazala nam je žabo, čisto pravo žabo, ki smo si jo lahko ogledali z njenih dlani, čisto od blizu. Žabo je bilo strah in učiteljica jo je spustila nazaj v naravo, kamor tudi sodi. Naša sošolka pa je želela dokazati, da tudi ona lahko ulovi žabo. In je trajalo, trajalo..... In poglej! Sabina ima žabo v rokah!

Klavdija Rovan, razredničarka

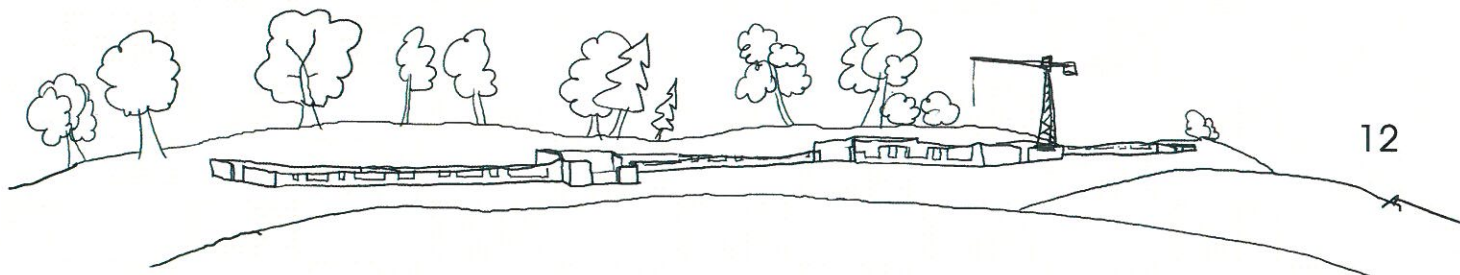
VESELA JESEN

V mesecu septembru smo izkoristili lepe jesenske dni in smo obeležili jesenska opravila. Letos smo se odločili, da bomo skupaj z varovanci pripravili slivovo marmelado in vloženi breskov kompot. S pobiranjem sliv smo pričeli kar po zajtrku. Pobrane smo skupaj umili v vedrih vode in odstranili koščice. Pod nadstreškom pa smo pripravili gorišče in v kotlu skuhalo marmelado. Varovanci so z veseljem pokušali marmelado in jo ob pomoči vlivali v kozarce. Varovanci iz VDC-ja pa so breskve pobrali, očistili ter jih v steklenih kozarcih pasterizirali. Po končani pripravi ozimnice smo skupaj pomalicali in se zabavali ob pevskega nastopu Robija.

Z marmelado in kompotom pa smo že v naslednjih dneh dokončno opravili (oboje smo pojedli).

Darja Gačnik, razredničarka

LETOVANJE V LOGARSKI DOLINI

Zadnje lepe jesenske dni smo se v skupini UD C kar na hitro odločili preživeti v planinah. Z veliko mero dobre volje smo si pripravili prtljago z ustrezno opremo: oblačila, pohodniško obutvijo...

V torek, 10.10.2006 smo po zajtrku krenili dogodivščinam naproti. Po dobri uri vožnje smo se pripeljali pred hotel Plesnik, kjer smo pojedli malico, ter se po peš poti podali proti slapu Rinka. Kasneje pa smo nadaljevali našo vožnjo proti cilju- kmetiji Ogradnik. Ta leži v občini Luče na nadmorski višini 600m. Od vasi Luče je oddaljena 3km. Luče so predalpska vas, turistično zelo zanimiva. V kraju je

turizem v vzponu. Glavni vir prihodka je kmetijstvo, živinoreja in gozdarstvo.

Na turistični kmetiji nas je sprejela vsa družina, gospa Suzana pa nam je pokazala sobe. Dobili smo 4 dvoposteljne sobe. Najprej smo si ogledali okolico, po obilni večerji pa smo utrujeni zaspali. Naslednje jutro smo se po zajtrku odpravili na celodnevni pohod po Veliki Planini. S sabo smo vzeli malico ter veliko čokolado za moč. To smo v svoje želodčke spravili na Jarškem domu na Mali Planini, kjer smo se ustavili. Malo smo posedeli, si ogledali živali na paši, potem pa krenili do Velike Planine, kjer nam je prijazen planšar pokazal pastirsko koč. Ustavili smo se tudi ob kapelici Marije Snežne, kjer je Jani zmolil molitev- Sveti angel. Pot nas je vodila nazaj do Domžalskega doma. Tam smo se, prijetno utrujeni, predali sončnim žarkom, se zibali na gugalnicah in si privoščili

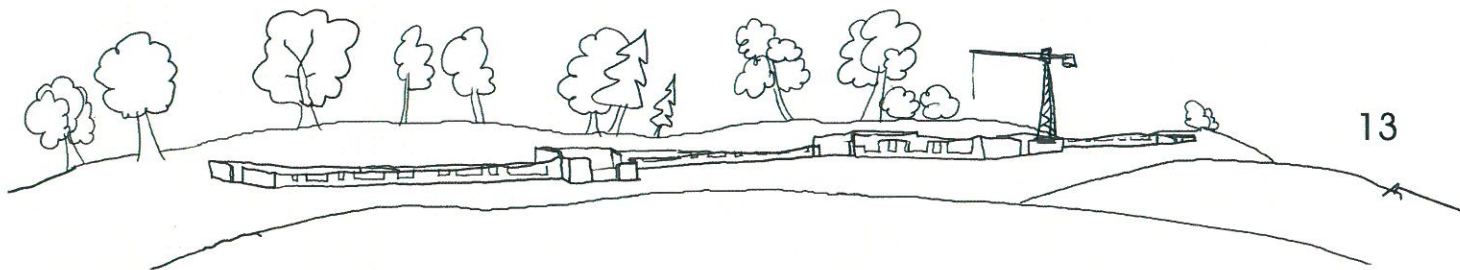
topel čaj. Naslednji dan smo si izbrali manj zahtevno pot in sicer pot proti Snežni jami. Raziskovali smo okolico jame ter nabirali zelišča. Malo smo tudi martinčkali na soncu ter napolnili naše želodčke na koči na Loki.

Zadnji dan našega potepanja smo po zajtrku skrbno pospravili sobe, se zahvalili lastnikom za njihovo gostoljubje in naredili še zadnje skupne posnetke.

Na poti proti Dobrni smo se ustavili še na Golteh, kjer smo se sprehodili do koč. Pot nas je vodila mimo Mozirja, kjer smo se ustavili pred znano picerijo in si privoščili pico. Tako smo zaključili letovanje v Zgornji Savinjski dolini.

Bilo je lepo, veselimo se še kakšnega podobnega letovanja.

Ksenija Doler, razredničarka

POVABILI SO NAS JERNEJ IN NJEGOVA DRUŽINA

Že v jesenskem času nas je mamica od Jerneja povabila, naj pridemo k njim na obisk. Ker pa je jesen kar prehitro minila, smo se odločili, da Jerneja obiščemo, ko pride pomlad. In res smo se 7. maja odpravili k Jerneju domov. Ker je ta dan bil ravno ponedeljek, nas je Jernej počakal kar doma.

Tako smo se po zajtrku odpravili proti Laškem. Pot nam je hitro minila, saj smo se veliko pogovarjali, glede na to, da so za nami bile dolge prvomajske počitnice. Ko smo videli odcep za »Sedraž«, smo zavili, in nato smo se kakšna dva kilometra peljali strmo navzgor. Vmes smo se spraševali, katera hiša je od Jernejeve družine. Kar naenkrat zagledamo, kako se Jernej vozi z otroškim traktorjem po dvorišču in tako smo vedeli, da smo prispeli prav. Mamica Gabrijela nas je prijazno pozdravila, nato se je pridružil še oče Jakob. Pozdraviti nas je prišel tudi dedek Jakob, o katerem smo že veliko slišali, saj Jernej velikokrat pove, da mu večkrat pomaga pri delu v hlevu. Kje pa je Jernej? Malo smo pogledali naokrog, nato pa smo videli, kako se z mlajšim bratcem skriva pod stopnicami. Vedeli smo, da mu je malo nerodno, zato smo vse skupaj obrnili na šalo in čez hip je tudi Jernej pozdravil vse sošolce in učiteljici. Tudi Jernejev mlajši bratec Alen nas je pozdravil. Povedal je, da danes ni v vrtcu, ker bi rad videl Jernejeve sošolce.

Jernej nas je najprej povabil, da pogledamo njegovo sobo. Bil je kar ponosen, da je lahko sošolcem pokazal koliko igrač ima. Ko smo zaključili ogled sobe, smo šli ven, saj imajo doma veliko dvorišče. Še preden pa smo se začeli poditi po dvorišču, so nas prijazno povabili v njihovo vrtno uto. Oče Jakob nam je postregel s sokom, medtem ko je najmlajši Alen urno nosil dobrote na mizo. Kmalu smo sedeli za bogato obloženo mizo in si tako privoščili pošteno malico. Učiteljici Milena in Tatjana pa sta se skupaj z Jernejevima staršema sladkali še s kavo. Vsi smo že pridno jedli, le Maja je tarnala, da ne bo jedla. Mamica Gabrijela pa tudi na njo ni pozabila in kmalu za tem je Maja že jedla njeno najljubšo malico; čokolino.

Tako! Zdaj smo se najedli in čas je bil, da vzamemo žogo in se preizkusimo v košarki. Na travniku pod hišo imata Jernej in njegov mlajši bratec gugalnice, na katere se je prvi podal Tadej. Iz garaže je Jernej pripeljal skiro, katerega je »zaplenil« Vid. Tudi Jernejev bratec je pripeljal svoje skiro in nam pokazal, kako se že on zna peljati. Maja je že v Jernejevi sobi opazila saksofon, tako, da ji ga je Jernej posodil in je veselo igrala. Nina je sicer preizkusila Jernejev traktor, vendar je bila nekoliko prevelika, zato se je raje sončila. Jernej, Tadej in Alen so skupaj z učiteljico Mileno bili pri košarki. Nato se jim je pridružil tudi Jernejev oče in skupaj so zadeli kar nekaj košev. Bolj ob robu pa sta dogajanje spremljali Jernejeva mama in učiteljica Tatjana, ki sta čas izkoristili za pogovor o »tem in onem«. Sonce je kar pripekalo, zato smo se utrujeni odločili, da se še malo spočijemo v vrtni uti. Popili smo sok, nato pa ...uvauuuu! Kremšnite!!! Jernejeva mamica Gabrijela nam je za zaključek postregla še z domačimi kremnimi rezinami. Njam, kako so bile dobre!

Vsi pa vemo, da vse lepo tudi enkrat mine in tudi mi smo se počasi morali odpraviti proti Dobrni. Jernej je vzel še pulover in se poslovil od vseh družinskih članov ter jim povedal, da jih bo zelo pogrešal. Dedek Jakob ga je objel in mu povedal, da bo kmalu petek in bo prišel domov. S tem se je strinjal tudi Jernej in ni bilo težko sesti v avto z ostalimi sošolci.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

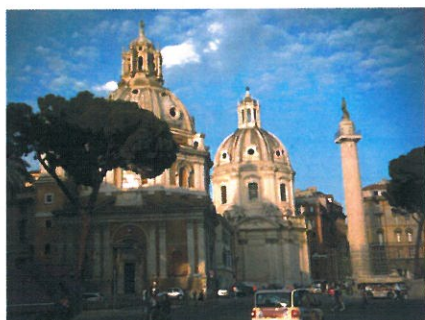
POTOVANJE V RIM

V sredo, 28.9.2006 zvečer ob 22. uri, sem odpotoval iz Slovenj Gradca z avtobusom v Italijo v Rim na evropsko prvenstvo atletike. Bil nas je poln avtobus. Nekatere so spremljali tudi starši. Ko smo prišli tja, smo se namestili v hotel. V sobi sem bil s štirimi prijatelji. Tekmovanja so bila vsak dan, razen v torek, 3.10.2006 popoldan, ko smo se pa odpravili na izlet z vlakom v Vatikan v Papeževo cerkev. Bila je zelo lepa cerkev in tako velika, da so jo gradili več kot 400 let. Ko smo se vračali v Rim, smo se med potjo ustavili na pizzi. Tekmoval sem v teku na 100 m, skoku v daljino z zaletom in štafeti. Ostali pa so še imeli plavanje, tek na več in manj metrov, met žogice,... Z rezultati sem bil zelo zadovoljen, ker sem dosegel v štafeti 1. mesto, v skoku v daljino z zaletom 3. mesto, v teku na 100 metrov pa 4. mesto. Ostali slovenski tekmovalci so bili tudi kar dobri.

Italija je velika in lepa dežela. Tam imajo denarno enoto v evrih, govorijo pa v italijanščini in angleščini. Hrana je bila zelo dobra. Največkrat smo jedli makarone s paradižnikovo ali smetanovo omako. Tam smo bili devet dni.

Ob koncu tedna pa smo se na recepciji poslovili in počasi odpotovali v Slovenijo. Med potjo smo se še trikrat ustavili na bencinskih črpalkah za sprostitev in nabavo hrane.

Domov sem se vrnil z lepimi vtisi.

Rok Prašnikar, varovanec

EKSKURZIJA V ŽIVALSKI VRT

Učiteljica Milena nas je danes prišla zbuditi že nekoliko pred sedmo uro. Navadno se takoj oblečemo, umijemo, pospravimo postelje in odhitimo na zajtrk. Danes pa je bilo čisto drugače. Imeli smo »pidžama zajtrk«. To pomeni, da se nam ni bilo potrebno obleči še pred zajtrkom. No, postelje smo morali kljub temu pospraviti, pa tudi zaspančke smo, morali pregnati z vodo. Pri zajtrku se nam je

pridružila še učiteljica Tatjana in Jerneja je skrbelo ali danes res gremo v živalski vrt. Vid je spraševal, kdo bo peljal avto, Nina pa se je samo smejala. Maja je v mislih že imela število tunelov, skozi katere se bomo peljali. Tadej pa s polnimi usti ni mogel povedati nič. Po obilnem zajtrku smo se odpravili v učilnico, kjer smo v gosjem redu opravili vse potrebno: umili zobe, namazali s kremo, počesali lase, se oblekli, obuli in že smo bili pripravljeni. V kuhinji smo vzeli torbo z malico in ker vemo, da Vid zelo rad nosi torbe, je bil zadolžen za našo malico. Učiteljica Tatjana je šla po ključe od avtomobila in že smo se razporedili po petih

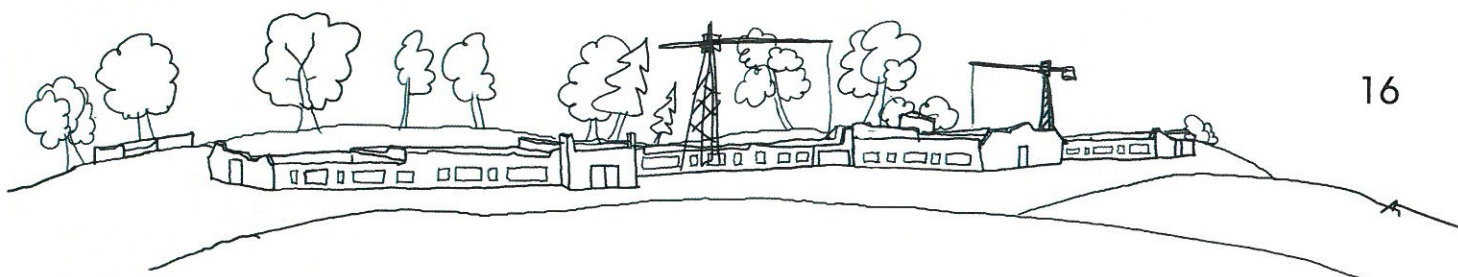
sedežih. Vid je kar v začetku vožnje preveril, ali ima učiteljica Tatjana prižgane luči in ali je pripeta z varnostnim pasom. Ko smo prišli do drugega tunela, nas je zmotil klic učiteljice Ane, ki nam je sporočila, da je naša torba z malico ostala v garderobi. Učiteljica Milena in Tatjana sta se samo nasmejali, saj sta obe pozabili preveriti, ali je v avtu tudi malica. Nič zato. Čakajo nas zanimive živali...

Okrog devete ure smo prispeli pred živalski vrt. Ko smo hoteli kupiti karte, nas je prijazna uslužbenka povabila, da si lahko živali ogledamo zastonj. Na tem mestu še enkrat hvala. Vstopili smo in zagledali čisto pravo kamelo, nekoliko kasneje pa pelikane, race in štorke. Šli smo mimo čudne živali, ki je bila podobna lami. Očitno smo se ji zdeli zanimivi obiskovalci, saj je pred nami naredila kar nekaj skokov v višino,

se obrnila, preverila, ali jo opazujemo in ponovno poskočila. Tako, da smo stopili en korak vstran, saj nismo vedeli, ali smo tako zanimivi, da bi preskočila manjši jarek in nas pogledala bolj od blizu. Šli smo

tudi mimo - kot je povedal Jernej - damjaka. Maja se pa se je smejala, saj je zaslišala, da se bližamo ptičem. Tadeja ptiči niso ravno zanimali, zato se je prvi odpravil naprej proti kralju živali; levu. Videli smo, kako lenobno poležava, pa čeprav ima družbo, s katero bi se lahko igral. V sosednji ogradi je bila še ena velika mačka. Puma. Tudi ona si še ni opomogla od zajtrka in se je raje skrila pred radovednimi očmi. Pot nas je peljala do rjavega medveda, ki je ravno končal z zajtrkom in se je še oblizoval.

Pogledali smo še malce bolj pozorno in videli, da v prostoru, poleg velikega medveda zajtrk na nekoga še čaka. Počakali smo tudi mi. Kmalu sta se prikazala še dva manjša medveda in začela z obedom. Ker ima vsakdo rad pri jedi mir, smo se odpravili naprej do opic. Ker smo živalski vrt obiskali sredi novembra, so bile opice že v svojem zimskem bivališču, tako da smo jih videli zgolj skozi šipo. Verjetno so bile še malo zaspane, saj so se lenobno premikale po njihovih vrveh. Ko smo prišli iz stavbe kjer so bile opice, smo opazili še volkove. Teh pa res ne bi radi srečali v gozdu. Saj se spomnite Rdeče Kapice, ali ne?

No, pa gremo naprej. Čisto na koncu naslednje ograde sta nas pozorno gledala dva sibirski tigra. Očitno smo postali za enega zanimivi, zato se nam je pokazal v vsej veličini. Nina in Jernej sta ga skušala privabiti še bližje, tako, da sta oponašala rjojenje. Nista bila ravno uspešna; verjetno je sibirski tiger tega že malce navajen. Učiteljica Milena je z navdušenjem priganjala naprej, saj je videla, kako se je morski lev pognal v (brrrrr, mrzlo) vodo. In pogled, skočil je še eden. Pohiteli smo k bazenu. Zdaj se je pokazal, hip za tem pa zopet skril. To je storil ravno v trenutku, ko

smo ga hoteli slikati. Ko smo hoteli pogledati novo pridobitev živalskega vrta, dva lipicanca, smo odkrili, da je morska leva mogoče opazovati tudi pod vodo. Čakali smo in čakali, nato pa je kot blisk švignil mimo nas. Ko smo

že mislili, da bomo zopet čakali celo večnost, da se prikaže, je pred nami naredil pravi mali šov. Iz leve proti desni -na hrbtnu, nato iz desne proti levi na boku, nato se mu je pridružil še prijatelj in videli smo, da nekateri prav uživajo v (mrzli) vodi. V zadnjem delu smo si pogledali še skupino, ki smo jo poimenovali »domače živali«. Kljub temu smo govedu, ki se je bohotilo pred nami, rekli kar bizon. Bil je namreč največji, kar smo ga kdaj videli. Za konec smo se pogovorili še z goskami. Te so nam prišepnile, da je življenje v

živalskem vrtu kar zabavno, saj pride veliko radovednih otrok. Tudi mi bomo zagotovo še kdaj prišli. Poslovili smo se tudi od prijazne uslužbenke in se še enkrat zahvalili za gostoljubnost. Pohiteli smo do avtomobila, saj nas je že malo zeblo v noge. Učiteljica Milena in Tatjana sta se nekaj pogovarjali o tem, kam zdaj in zaslišali smo zgolj besedo »vroča čokolada«. Zato smo brez besed počakali do postajališča, kjer sta naju učiteljici peljali na najboljšo vročo čokolado. Natakarkar nam je prinesel tako velike skodelice, da smo, kljub temu, da smo veliki sladkosnedi, komaj popili ali bolje rečeno, da smo komaj pojedli vročo čokolado. Dopoldan je tako bilo bistveno bolj zanimivo, kot če bi bili v razredu in videli živali, o katerih smo se učili, zgolj na slikah. Zato pozivamo vse otroke: »Pojdite v živalski vrt!«

Tatjana Lavrinc, razredničarka

RODITELJSKI SESTANEK MALO DRUGAČE

Zadnji roditeljski sestanek v letu 2006 smo v skupini OVI II A organizirali malo drugače kakor je v navadi. Ker je bil sestanek decembra, ki je mesec veselja in praznovanja, je bil takšen tudi roditeljski sestanek. Že v samem vabilu na roditeljski sestanek je razredničarka Tatjana Lavrinc starše obvestila, da bo roditeljski sestanek tokrat bolj športno obarvan. Ko so bili zbrani vsi starši, ki so se sestanka lahko udeležili, smo se skupaj odpravili v telovadnico.

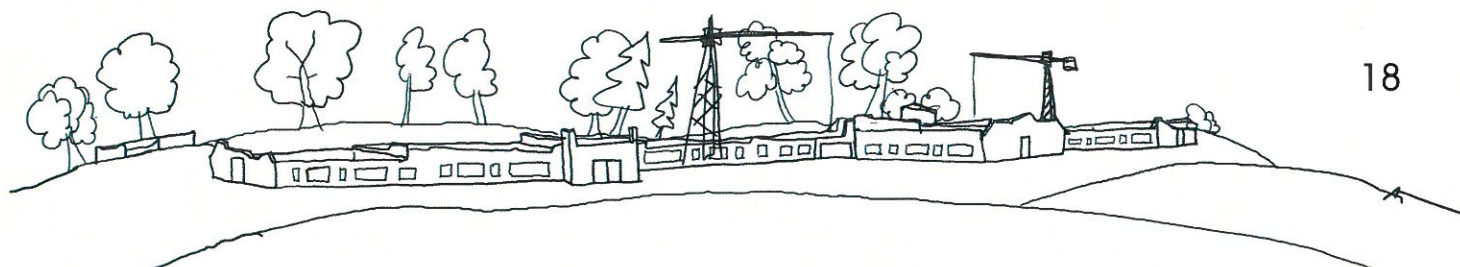

Staršem smo naznanili, da se gremo potepat po Kekčevih stopinjah... V uvodni igrici se Kekec zgodaj zjutraj vstane, pretegne in začne oblačiti. Najprej obleče nogavice, nato hlače, srajco in naramnice. Vzame še klobuk in palico ter se odpravi na pohod po planini. Na svojem pohodu po planini je Kekec zavijal levo in desno, preskakoval drevesa, tekkel skozi gozd, pod mostom, po blatu... Na pohodu po planini Kekec kar naenkrat sreča Pehto. In kaj naredi Kekec, ko zagleda Pehto? Beži! Beži, kolikor ga nesejo pete. Tako je vsak od otrok enkrat prevzel vlogo Pehte in lovil Kekca po planini. Ko so bili ulovljeni vsi Kekci, jih je Pehta spustila in vrnili so se domov. Doma pa Kekca pričaka Mojca, ki si želi oditi na potep po planini. Vsak otrok je bil Kekec in je odpeljal Mojco (svojo mamo) na potep. Ker pa Mojca zares ne vidi, smo tudi mi staršem zavezali oči in tako so bili odvisni le od Kekčeve pomoči. Ker pa pot po planini ni ravna, smo tudi mi

postavili pravi poligon, kjer je Mojco čakalo kar nekaj ovir. Tako je moral Kekec voditi Mojco med stožci, pri hoji po klopi, pri prestopu klopi, pri skoku čez ležeče palice in pri hoji pod mostom. Vsi Kekci so zelo dobro opravili svojo nalogo, saj so varno pripeljali čez planino vse Mojce. Če se potepamo po Kekčevi deželi, pa seveda ne smemo pozabiti na Bedanca. Se še spomnite, kako je Kekec nagajal Bedancu? Vanj je metal storžje in bil pri tem zelo uspešen, saj je vedno zadel. Tako so se v metanju storžev v koš otroci pomerili s svojimi starši. Ker so pridno zadevali oboji, je bil koš ob koncu igre skoraj poln. Na koncu smo se seveda spomnili še Kekčevega prijatelja Rožleta. Kekec je bil zelo močan in se je velikokrat rad pomeril z Rožletom. Tako smo se razdelili na Kekce in Rožlete in se tudi mi pomerili v vlečenju vrvi. Izkazalo se je, da ni močan samo Kekec, pač pa tudi Rožle, saj je vrv pod našimi močmi popustila in se pretrgala. Ob tem pa smo se seveda dodobra nasmejali. Vsi dobre volje smo se postavili v gosji red in ob petju Kekčeve pesmi zapustili telovadnico. Ker pa smo se ob potepanju po planini pošteno razgibali, smo si ob vrnitvi v učilnico trebuščke potešili z obloženimi kruhki, sokom in piškoti. Ob obloženih mizi pa smo tudi prijetno poklepetali in tako zaključili malo drugačen roditeljski sestanek.

Vanja Sušec, vzgojiteljica

Naj v njih sta nebo in sanje
In sreča za vse ljudi

VESELI DECEMBER

Peka medenjakov in izdelava
novoletnih okraskov

Obisk Miklavža
"Vauu, pogledj to..."

Krasitev jelke z okrasnim pecivom

Veseli snežaki
"Zunaj je tako mrzlo, da bom raje kar
tukaj prezimil."

Rdeča kapica
"Poglej, pogledj koliko otrok je prišlo."

Ansambel hlapci
"Hej Marinka..."

Marina in Mihaela Horvat
Obiskali sta nas dve "božični deklici", ki sta zelo lepo igrali.

Slavnostna večerja v hotelu Štorman

Dedek Mraz
Kje pa so poredne tovarišice, imamo nekaj za njih.

Obiski praznično okrašenih mest

Čarovnik Jani

Hokus pokus

Izdelava snežakov

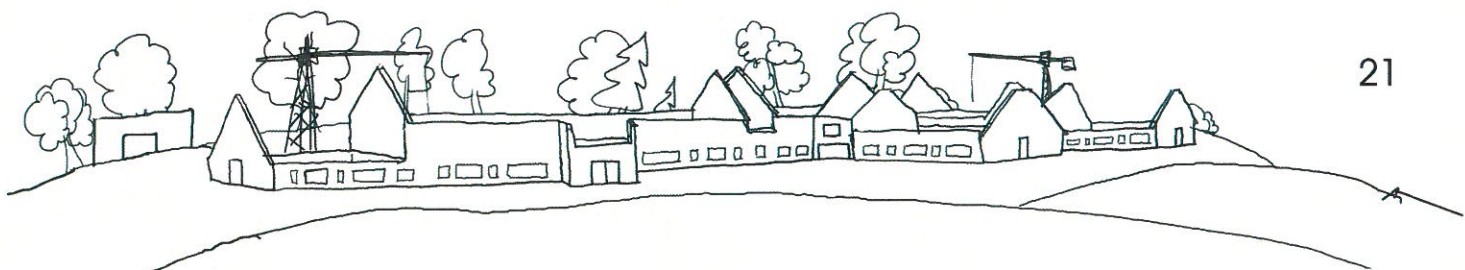
Anita Požin, razredničarka

NASTOP ŠPORTNIKOV CUDV DOBRNA NA EVROPSKEM TURNIRJU V SMUČARSKEM TEKU IN KRPLJANJU

Športniki CUDV Dobrna so se udeležili evropskega turnirja v smučarskem teku in krpljanju, ki je potekal od 14. do 17. februarja v Črni na Koroškem. Na turnirju je poleg 28 slovenskih športnikov sodelovalo še več kot 100 športnikov iz ostalih 18. evropskih držav (od Avstrije, Francije, Španije, Švice, Monaka, Švedske vse do Kazahstana) in s tem je turnir postal največja mednarodna prireditev specialne olimpiade v Sloveniji. Gabi in Aljaž sta tekmovala v teku na smučeh, ki je brez dvoma najpopularnejši šport v naši regiji. Matej, Rok, Luka pa so tekmovali v krpljanju, ki je v zadnjih treh letih pridobilo več kot dva tisoč novih športnikov. Kot vodja slovenske ekipe športnikov specialne olimpiade na evropskem turnirju in kot član sodniške ekipe na turnirju in nenazadnje kot trener naših športnikov, sem seveda zadovoljen, da je specialni olimpiadi Slovenije ne glede na neugodne vremenske razmere organizacija tako velikega dogodka dobro uspela in da so evropski športniki lahko tekmovali res v odličnih snežnih razmerah. Disciplina pri rednih treningih, ki smo jih imeli pred samim turnirjem na Rogli, je pokazala, da redna vadba vodi k ciljem, ki so jih naši športniki želeli doseči. Redni športni treningi namreč pomagajo odraščati ter zagotavljajo okolje, kjer lahko naši športniki CUDV Dobrna koristno in varno preživljajo prosti čas. Res je, da velja načelo, da se pravega športnika po nastopu ne vpraša, ali je zmagal, ampak kako mu je šlo na tekmih. Pravi športnik se veseli vsakega svojega nastopa, ker vsakič tekmuje svojim sposobnostim primerno in uživa v tekmovanju s tekmeci v duhu fair playa, kar pomeni, da se pri prenašanju poraza in zmage vede predvsem dostojanstveno, spoštljivo in ima do tekmecev, trenerjev in sodnikov in organizatorjev spoštljiv in prijateljski odnos. In tako so tudi naši športniki ob upoštevanju načel in v duhu fair playa dosegli dosegli izredne rezultate, saj so slovenski ekipe prinesli največ zlatih medalj. Gabi Lampret je tako dobila zlato medaljo v teku na smučeh, prav tako je zlato v teku na smučeh prejel Aljaž Podjed. Tudi Mateju Strnadu ni ušlo zlato v krpljanju na 25 m, Rok Prašnikar je prejel zlato medaljo v krpljanju na 200m, Luka Čevnik pa zlato v štafeti v krpljanju 3 x 400 m. Za vse dosežene rezultate na evropskem nivoju jim iskreno čestitam!

mag. Tine Kovačič, fizioterapevt, vodja izmene

AFRIŠKI DAN V CENTRU ZA USPOSABLJANJE, DELO IN VARSTVO DOBRNA

V mesecu oktobru se je naš Igor Mesec potepal po Keniji z mamico in sestro. Nazaj v center je prišel poln čudovitih vtisov, ki so mu jih pustile afriške živali, ocean in zanimiva pokrajina. Skupaj z razredničarko Klavdijo Rovnan sta se odločila, da bi bilo čudovito, če bi Igor vtise delil z ostalimi otroci in zaposlenimi. Ne zgodi se ravno pogosto, da nekdo od naših znancev potuje na safari.

Tako se je 7.2., po vsakodnevni mesečni pripravi in trdem delu naših otrok in zaposlenih, zgodil afriški dan.

V jutranjih urah je Igor s svojo razredničarko Klavdijo pripravil izjemno zanimivo, slikovito in zvočno obarvano potopisno predavanje, ki je naše poslušalce očitno izjemno zanimalo, saj se je po končani predstavitvi razvila prava debata o slišnem. Poslušalci so Igorja spraševali različne stvari, on pa jim je z veseljem in ponosom odgovarjal.

Po končanem predavanju pa so naše kuharice na pobudo najmlajše Sabine Rovnan pripravile zelo dobro, z vitamini bogato afriško malico. Okušali smo lahko raznovrstno afriško sadje. O kosilu pa malo kasneje.

Sledila je lutkovna igrice Levček Leo, ki smo jo z otroki pripravili zaposleni na CUDV Dobrna. Režiserka, scenaristka predstave in tudi nastopajoča je bila Anita Požin, ki vodi v centru tudi dramski krožek. Lutke je izdelal naš likovni pedagog Silvo Lavtižar, delo s sceno pa smo si razdelili kar vsi nastopajoči ob dodatni pomoči spretnih rok. Predstava je bila popestrena s plesnimi in glasbenimi vložki. Plesni krožek centra, pod vodstvom Milene Oprčkal, je zaplesal črnske bojne ples ob izredno domiselno izdelanem ognju, ki je gorel vso predstavo. Glasbo in besedila za afriške pesmice je napisal Robi Klopčič, ki vodi v centru tudi glasbeni krožek. Pesmice je - poleg ostalih nastopajočih zvokovno podprl tudi pevski krožek pod vodstvom Vesne Žagar. Seveda smo imeli tudi glasbeno spremljavo naše navdušene publike, ki nas je na koncu nagradila z gromozanskim aplavzom. Na hitro moramo omeniti še ostale nastopajoče, brez katerih predstave sploh ne bi bilo. Začnimo pri otrocih: Igor, Luka, Suzana, Gabi, Mitja in Rok. Ostali nastopajoči med zaposlenimi pa so bili še: Klavdija Rovnan, Tatjana Lavrinc, Brigita Kuder in Petra Škataro.

Po napornem dopoldnevu naj namenimo še nekaj besed o slastnemu afriškemu kosilu. Pester jedilnik z divjim konjem kot glavno jedjo je sestavila Sabina Rovnan, ki se je ob pomoči ostalih kuharic, pogumno spoprijela z izzivom, kateremu bi se marsikateri kuhar raje ognil. Glede na goro prazne posode nam pride na misel le ena beseda, slastno!

Afrika bo zagotovo vsem pustila izjemen spomin, pa čeprav nismo bili tam drugače kot s prstom po zemljevidu. Le kam nas bo Igor popeljal naslednjič? Zagotovo vam sporočimo!

Petra Škataro, psihologinja

IGRICA LEVČEK LEO

Študentke 2. letnika specialne in rehabilitacijske pedagogike so napisale:

V tednu od 5. do 9. februarja smo študentke specialno rehabilitacijske pedagogike opravljale obvezno 30 urno prakso na Dobrni. Imele smo priliko spoznati otroke, delavce in utrip zavoda. Največje doživetje, ki pa ga nikakor ne bi zamudila, verjamem, nobena izmed nas, pa je bil dan, ki ga verjetno ne bomo kmalu pozabile, kakor tudi otroci ne. To je bila res posebna sreda, saj je potekal t.i. afriški dan.

Začel se je že takoj po zajtrku, ko je potekala predstavitev potovanja po Keniji, ki ga je predstavil varovanec. Predstavitev je bila izvedena doživeto in predvsem pristrčno, saj so smeli z vprašanji sodelovati tudi drugi varovanci. Po predstavitvi je sledila malica v afriškem stilu, dobili so papajo, mango, ananas, banane in kokos. Vsem niti ni bil všeč okus tropskega sadja, bili pa so vsekakor veseli nečesa novega. Kasneje je sledila predstava Levček Leo, ki je bila res zelo dobro pripravljena. Otroci, ki so nastopali, so se prav zares potrudili in odigrali, odplesali in odpeli imenitno. Vse pohvale organizatorjem, saj predvidevam, da je bilo vloženega res veliko truda. Videlo se je, da so do potankosti izdelani tako nastopi, kot tudi kulisa, oblačila, lutke... Afriški del dneva se je končal še z afriškim kosilom, ki je bilo prav tako nekaj posebnega za otroke.

Verjamem, da je v takšen dan vloženega res veliko truda, tako da še enkrat res velika pohvala vsem, tudi tistim, ki so bili zgolj opazovalci vsega, saj so tam tudi dan, ne zgolj na takšen poseben dan, ki popestri dan tako velikim kot tudi majhnim otrokom.

Tamara Doler

Ta predstava je bila zame res posebno doživetje! Lahko rečem, da me je dobesedno šokiralo. Nisem mogla verjeti, kaj in kako ste vse ustvarili! Sceno ste naredili čudovito, v vsaki stvari se je videlo toliko vloženega truda! Celotna predstava pa je bila tako pestra, razgibana in zelo dobro organizirana. Vse se je tako lepo prepletalo in videlo se je, da vsi uživajo, kar mi je bilo zelo dobro. Fino se mi je tudi zdelo, da je bilo v to predstavo vključenih veliko otrok iz različnih krožkov!

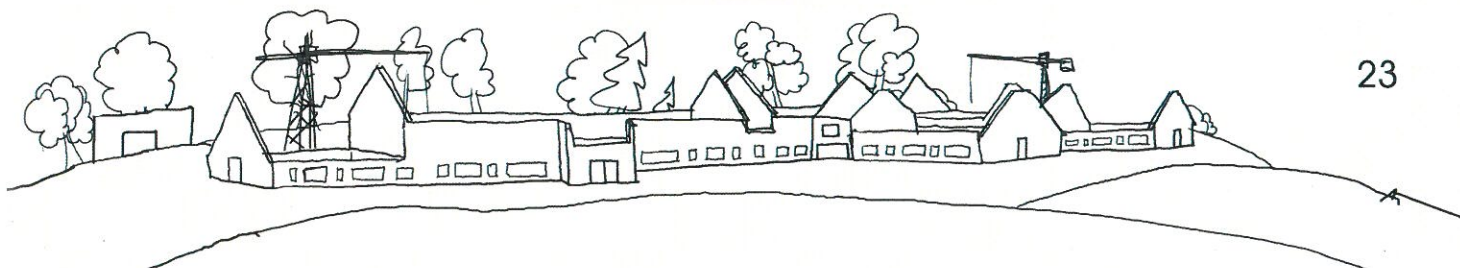
Tako da čestitke vsem, tako organizatorjem, voditeljem kot tudi seveda otrokom! Vsi skupaj ste bili čudoviti. Da pa ste vse to naštudirali v tako kratkem času pa, kapo dol! Igra je vsekakor vredna ne samo ene ampak tudi več ponovitev!!!

Mirjana Zorko

V okviru prakse sem imela možnost, spremljati tudi vaje za to predstavo. Že takrat sem bila navdušena nad zgodbo, interpretacijo in samo povezavo med učenci ter učitelji. Ampak na premieri predstave sem onemela. Čudovita scena, kostumi in izvirne lutke so dodale piko na i celotni postavitvi. Všeč so mi bili tako plesni kot tudi pevski vložki, najbolj pa mi je ostal v spominu bojni ples v spremljavi bobna in bojnih krikov.

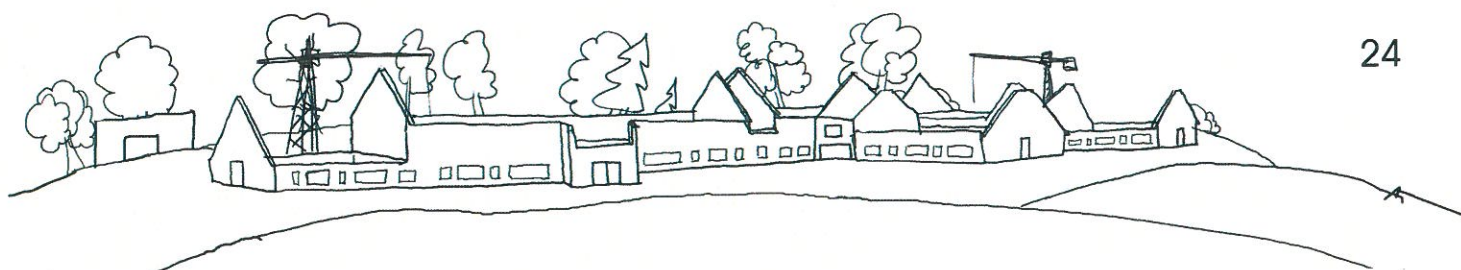
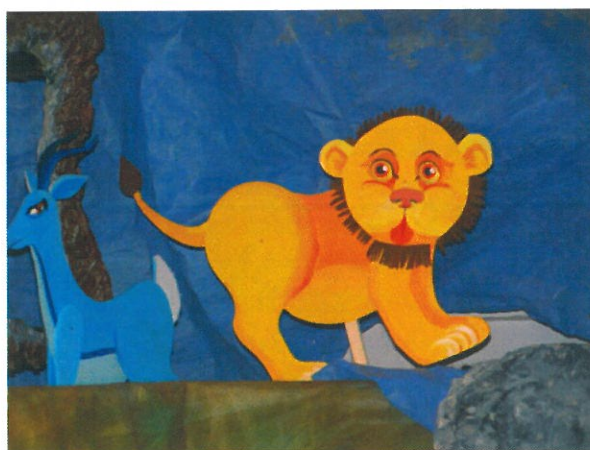
Zasedbi želim čim več ponovitev. Upam, da bodo gostovali tudi po različnih prireditvah izven Centra za usposabljanje in varstvo otrok Dobrna, saj je predstava izvrstna, zato bi jo moralo videt čim več ljudi.

Nastja Brišnik

V sredo, 7.2.2007 smo imeli kulturni dan na temo Afrika. Ta dan je bil nekaj posebnega. Že vse jutro je bila naša skupina v pričakovanju Afrike. Da pa bi o njej že prej vedeli kaj več, smo poiskali knjigo in v njej poiskali afriške živali. Poučili smo se, kaj te živali jedo in kje živijo. Nato pa smo odšli na Igorjevo predstavitev Afrike, kot jo je sam doživel na potovanju po Keniji. Z zanimanjem smo opazovali živali in poslušali njihovo oglašanje. Ker pa nas je zanimalo še kaj več, kot le tisto, kar nam je povedal Igor, smo ga zasuli z vprašanji. Na slikah smo opazili različno sadje in sledila je malica, kjer smo to sadje lahko tudi okusili. Sprva smo ga z zanimanjem opazovali, nato pa smo se ga tudi lotili. Nekatero nam je bilo všeč, drugo malo manj, še posebej pa smo bili navdušeni nad kokosovim mlekom. Mislim, da so nam pričarali pravo afriško vzdušje in kaj kmalu smo se polni tega navdušenja odpravili še v telovadnico na ogled zgodbe o levčku Leu. Strah, da otrokom igra ne bi bila všeč, je kmalu po pričetku izginil, saj so jo otroci z zanimanjem opazovali. Igrica je bila zelo dobro pripravljena in odigrana in odlično bi bilo, če bo jo ponovili še kje za širše občinstvo. Posebej pa se nam je vtisnilo v spomin kosilo. Otroci so poskušali afriške jedi in nas z zanimanjem poslušali, ko smo jim pripovedovale, kaj jedo. Še posebej jih je navdušila banana Zanzibar. Zdi se mi odlično, da ste se odločili za ta projekt in ga tako izvrstno izpeljali.

Iva Jelenko

PLAVALNI TEČAJ PO METODI HALLIWICK

V času zimskih počitnic od 19.2.2007 do 23.2.2007 smo za skupino OVI II A organizirali plavalni tečaj po metodi Halliwick, ki ga je vodil fizioterapevt Marjan Trontelj. Takšen tečaj je bil organiziran tudi prejšnje leto in prav zaradi dobrih izkušenj smo se odločili, da ga ponovimo tudi letos.

Od ponedeljka do četrтка smo odhajali v bazen Term Dobrna, kjer so otroci osvajali osnovne pogoje za uspešno plavanje, ki zajemajo prilagojenost na vodo, kontrolo dihanja in kontrolo ravnotežja. Učenje plavanja po metodi Halliwick zajema program desetih točk, ki ga sestavljajo psihična prilagoditev, samostojnost, prečno vrtenje, vzdolžno vrtenje, vrtenje v stran, sestavljeno vrtenje, vzgon, mirovanje v vodi, drsenje s pomočjo turbulence ter preprosto premikanje in osnovni gibalni gibi. Posebnosti učenja plavanja po metodi Halliwick: pri tej metodi gre za učenje od lažjega k težjemu, ne uporablja se pripomočkov (razen v igrah), vsak plavalec ima svojega pomočnika, dela se v skupini, prisoten je pozitiven načina razmišljanja, zaupanje, prava temperatura vode in veliko igre.

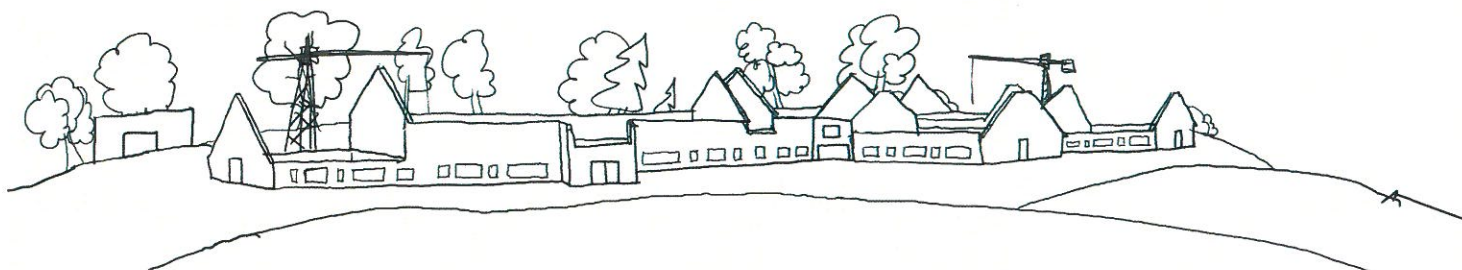

V Terme Dobrna smo odhajali vsak dan po dopoldanski malici, in sicer ob 10. uri. Do term smo se sprehodili in se tako razgibali že po poti. Ob prihodu smo na recepciji dali blagajničarki karte, mi pa smo v zameno dobili zapestnice. Pri preoblačenju v kopalke smo bili zeli hitri, saj smo vsi komaj čakali, da se potopimo v vodo. A ne brez predhodnega tuširanja. V vodi smo ostajali približno 45 minut, nato pa nas je zopet čakalo tuširanje, a tokrat s šamponom in milom. Nato smo se za nekaj časa posedli še ob bazenu, kjer smo prijetno klepetali in komentirali dogodke iz vode. Po preoblačenju in sušenju las pa smo si vsak

dan privoščili še počitek v avli hotela, kjer smo se okrepčali s sokovi in piškoti. Nato pa smo se ponovno sprehodili nazaj do šole, kjer nas je že čakalo kosilo. Ker smo z otroci odhajali v vodo vsak dan, smo ob koncu tedna opazili, da so kar lepo napredovali.

Otroci pa so ves teden komaj čakali na petek, ko smo se odpeljali v Ljubljano in obiskali Vodno mesto Atlantis. Tega so se posebej razveselili. Tadej se je najbolj veselil toboganov, zato sta skupaj s Tinetom ves čas pridno tekala po stopnicah in se nato spuščala po toboganu. Za tobogan se je opogumil tudi Vid in ga preizkusil skupaj s Tatjano. Maja je popeljala Mileno po vseh bazenih, najbolj pa je uživala v jakuzziju, kjer je bila voda najbolj topla. Tudi Jernej je preizkusil vse bazene in skupaj z Marjanom zelo užival v bazenu z valovi. Nina pa se je posebej razveselila votline v kateri so bile lučke in glasba. Dve uri čofotanja v vodi nas je kar precej utrudilo in čas je bil, da se uredimo. Ko smo vsi urejeni zapustili Vodno mesto, so otroci pred njim preizkusili še vrtiljak in tobogan. S kombijem smo se zapeljali le nekaj metrov naprej do znane picerije, kjer smo potešili svoje želodčke, ki jih je voda povsem izčrpala. Vsi smo si lakoto potešili s pico, Maja pa je poizkusila njoke z "bolognese" omako. Prav lepo utrujeni in zadovoljni smo se posedli v kombi in čakala nas je le še pot do Dobrne, ki pa se je tokrat malo zavlekla.

Vanja Sušec, vzgojiteljica

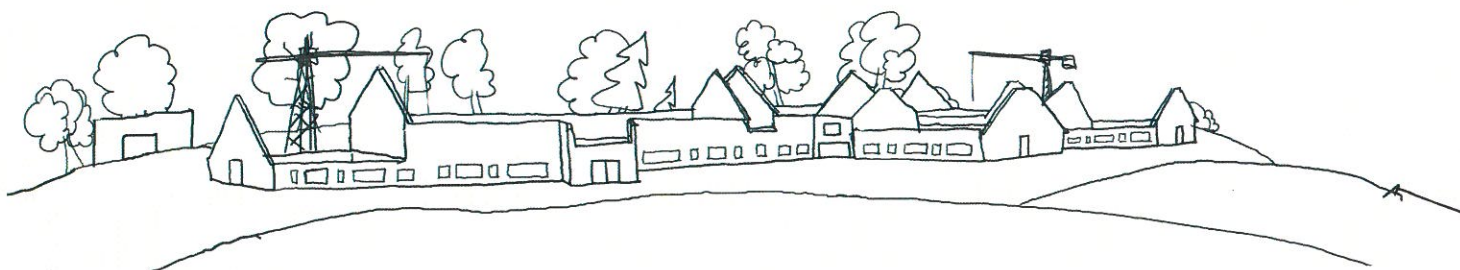

UČNA URA Z ŽELVICO

Že cel teden smo se učili o domačih živalih in o hišnih ljubljenceh. Kako izgleda kmetija, smo že videli, vendar še nihče ni vedel kaj veliko o hišnih ljubljenceh. Učitelj Miha nam je že večkrat povedal, da ima doma želvice, pa muce in ribice, tako smo ga vprašali, ali bi kakšno od teh živali prinesel v razred. Povedal je, da muce (teh ima kar sedem) niso v hiši, ampak se prosto sprehajajo zunaj. Tako smo se skupaj odločili, da prinese želvo in ribice. Naslednji dan je učitelj Miha prinesel škatlo. Mislili smo, da se šali, ko je rekel, da je prinesel želvo. Ampak, ko je učitelj Miha škatlo odprl, je v nas pogledal par oči. Ooo! Pogledajte čisto pravo želvo!

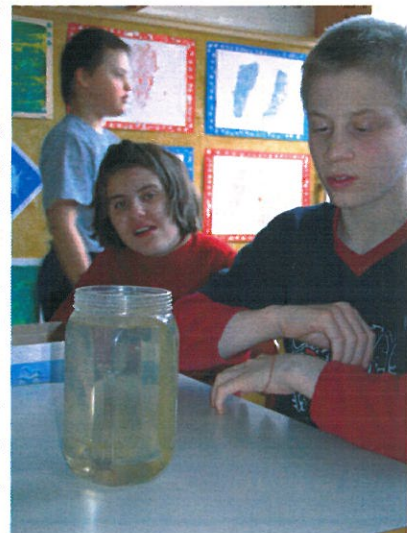
Učitelj Miha je previdno dvignil želvo iz škatle in vprašal, kdo jo bo prvi pobožal. Nihče se ni javil, saj nismo vedeli, kam bo skočila tista mala stvarca z oklepom. Nato pa je učiteljica Tatjana vzela v roke fotoaparata in vprašala, kdo se želi slikati z želvico. In že smo imeli prvega kandidata. Tadej je bil najbolj pogumen in je proti želvi najprej stegnil zgolj prst. Učitelj Miha je Tadeju povedal, da ta želva nič ne grize in se jo lahko kar s celo dlanjo dotakne. Tadej je trenutek za tem že držal želvo v rokah in poziral »fotografu«. Na vrsti je bila Nina. Z eno roko si je pokrila obraz, drugo pa previdno pomolila želvi. Učitelj Miha je tudi Nino vzpodbujal, naj želvo poboža s celo dlanjo. No, to je Nina storila »na hitro«, nato pa želvo opazovala raje od daleč. Tudi Maja želvi najprej ni najbolj zaupala ter jo je kar postrani gledala in čakala, kdaj bo izpod oklepa pomolila svojo glavo in noge. Na koncu jo je tudi Maja pobožala.

Vid pa se želve sploh ni bal in jo je kar dvignil ter želel, da ga učiteljica Tatjana slika. Preveril je, kam skrije noge in roke ter večkrat pogladil želvin trebuh. Jernej je že komaj čakal, da bo na vrsti tudi sam. Iz previdnosti se je s stolom pomaknil malo dlje od mize in naročil učitelju Mihi, da želvo položi na mizo. flvela je tisti hip začutila tla pod nogami in jo je želela popihati. To je Jerneju pognalo strah v kosti! Učitelj Miha svojo želvo zelo dobro pozna in jo je zato prijel ter Jerneju ponudil, da preizkusi kako trd je njen oklep. Jernej je to res preveril in na oklep kar malo »potrkal« ter vprašal ali je kdo doma. Vsi smo se smejali! In tako sta tudi Jernej in želva postala prijatelja. Nato smo skupaj prinesli še akvarij, ki ga je učitelj Miha napolnil z vodo in želvo postavili vanj. Nato smo se vsi nagnili nad akvarij in opazovali, kako je želva odkrivala novo okolje. Izvedeli smo, kako želva živi, kaj je in da pozimi tudi ona nekaj časa počiva. Učitelj Miha je s sabo

prinesel tudi hrano za želvo in vsak je lahko v vodo vrgel nekaj briketov. Ker smo želvo prič tako od blizu videli, smo bili zelo razburjeni; vzklikali smo, naj gre končno jest, želeli smo se jo dotikati, gledali smo jo skozi steklo in bili na sploh zelo glasni. To je očitno želvo tako prestrašilo, da od začetka sploh ni hotela jesti. Potem je učitelj Miha poskusil s salamo in tudi te želva od strahu ni jedla. Učiteljica Tatjana je predlagala, da jo pustimo za kratek čas samo in pogledamo še drugo »živo presenečenje«, ki ga je prinesel učitelj Miha. V velikem kozarcu so plavale čisto majhne ribice. Bile so tako majhne, da smo jih komaj videli. Te ribice je učitelj Miha podaril našemu centru, zato smo se skupaj odpravili v zgornje nadstropje, kjer že imamo akvarij. Od razburjenja smo bili zelo glasni

tako da nas je slišala tudi »hišna biologinja« Klavdija. Videla je, da smo v akvarij posadili nekaj vodnih alg in v vodo spustili nove ribice. Tako, učno uro smo zaključili s pogovorom o tem, kakšen oklep je imela želva in kako majhne so bile ribice. Na koncu smo se vsi strinjali, da so bili želva in ribice pravi didaktični pripomoček, da smo osvojili nekaj znanj o hišnih ljubljenceh.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

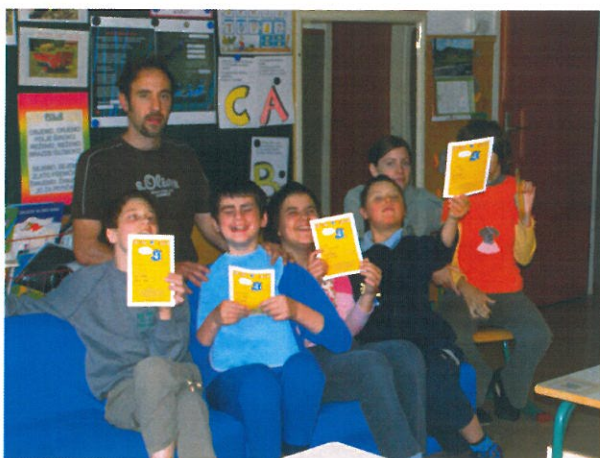

CICI VESELA ŠOLA

20. april je bil prav poseben dan za vse Cicibane in Cicibanke v Sloveniji. Že vrsto let poteka preizkus znanja v vrtcih, ki so vključeni v akcijo revije Ciciban in Cicido, z imenom »Cici vesela šola«. Letos smo se prvič pridružili tudi otroci iz oddelka vzgoje in izobraževanja iz Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna.

Že v ponedeljek sem otrokom povedala, da bo petek, 20. april 2007, malo drugačen dan. Zanimalo jih je, kaj bo tako posebnega. Povedala sem jim, da bomo najprej rešili nekaj nalog, ki nam jih bodo poslali iz revije Ciciban. Ker pa vsi vemo, da bodo možgani potem kar izčrpani, si bomo privoščili okrepčilo. Tako so otroci že od ponedeljka nestrpno pričakovali »Cici veselošolski dan«.

Po zajtrku in obvezni jutranji negi zob in obraza so se vsi posedli za mize in odprla sem mapo v kateri so bile naloge. Povedala sem, da bomo naloge reševali skupaj, v primeru, da kdo reši nalogo prej, naj počaka, da preberem naslednja navodila. Za začetek smo morali na polo napisati svoje ime. Jernej in Tadej sta se samostojno podpisala, medtem, ko sta Nina in Maja svoje ime morali poiskati med že pripravljenimi listki z imeni. Vidu je listek pomagal poiskati učitelj Miha. Začeli smo s prvo nalogo. Prebrala sem navodila, jih še enkrat ponovila in potem sem najprej s Tadejam skupaj rešila nalogo. Tadej je nalogo hitro rešil, zato sem pomagala še Nini. Nina je potrebovala nekoliko več pomoči (v obliki vprašanj), vendar je tudi Nina prvo nalogo opravila hitro. Medtem je učitelj Miha pomagal Vidu, ki je potreboval največ usmerjanj. Maja je ob Mihovi pomoči v nalogi kmalu našla rešitev. Jernej se je moral najbolj truditi, da je slišal navodilo, nato je z nalogo hitro opravil. Tudi Tadej pri reševanju ni potreboval veliko pomoči; običajno sem mu pomagala rešiti prvi primer, ostale je rešil sam. Jernej je bil zelo uspešen pri nalogi, kjer smo morali skrate povezati z njihovimi sencami. Nina je bila najbolj spretna v opazovanju slik, kjer smo morali poiskati razlike. Maji je bila najbolj všeč naloga, kjer smo primerjali različne bobne in smo nato poiskali dva enaka. Vid je pri nalogah potreboval največ pomoči, zato je bil deležen več pomoči učitelja Mihe. Naloge smo reševali počasi in z veliko dodatnimi vprašanji. Pa vendar smo vsi rešili naloge, vmes pa smo se zabavali, saj sem kakšno nalogo morala tudi demonstrirati, da smo tako lažje videli rešitev.

Ko smo naloge rešili do konca, sem povedala, da je za njih pripravljeno še nekaj. Iz revije Ciciban so vsem udeležencem poslali tudi priznanja, katerih so bili otroci še posebej veseli. Za zaključek smo naredili še nekaj skupinskih slik in nato je otroke zanimalo, kaj imam še pripravljeno. Ko sem jim povedala, da gremo na najboljši sladoled, v Velenje, so od veselja vsi zakričali. Tako smo sladko zaključili naš prvi Cici veselošolski dan.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

NAŠ PARK

Naš park s stoletnimi drevesi, travnatimi površinami, potkami in stezicami je že desetletja kraj, kjer se igramo, počivamo, se sprehajamo, praznujemo rojstne dneve, prirejamo piknike in druge prireditve. Skoraj ne mine dan, da vsaj nekaj časa ne preživimo v njem.

Zgodaj spomladi smo se pridružili našim pridnim snažilkam pri čiščenju parka. Dekleta so pobirala suhe veje, fanta pa sta dokazala, da znata grabiti.

Po končanem delu smo bili utrujeni. In kje smo se spočili? V parku, seveda.

Dejan : "Veliko listja je odpadlo čez zimo..."

Dejan: "Grablje je potrebno očistiti."

Zala: "Koliko vej leži po tleh!"

Klavdija: "Je dovolj velika?"

Vesna: "Preden odnesem vejo na kup, se še malo »pogungam«."

Vesna Žagar, razredničarka

MI SMO ŽE PRAVI JAHAČI

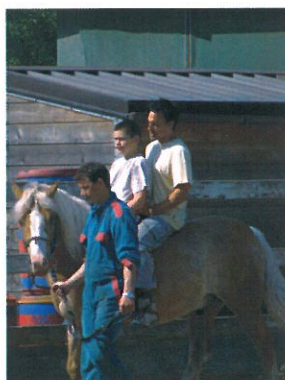
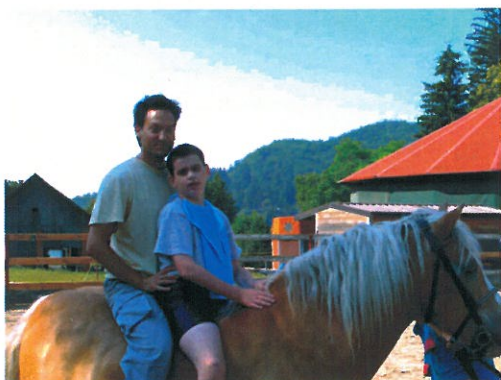
Vsak četrtek z zanimanjem čakamo, ali nam bo gospod Marjan sporočil, da smo mi na vrsti za ježo. Takoj po malici hitro postorimo vse, da se lahko vkrcamo v kombi in odpeljemo v Škofjo vas. Tam nas pričakuje naša kobila Tedi, ki je zelo poslušna in prijazna.

Najprej nas pozdravi zelo prijazen kuža, katerega pa se vseeno malo bojimo, a nas gospe Valentina in Polona skrbno varujejo, da se nič ne zgodi narobe.

Radovedno pogledujemo, kdaj bo prišla Tedi opremljena za ježo. Mi smo že pravi korenjaki. Včasih se najrajši ne bi nič držali za konjevo grivo. Pogosto preizkušamo ali nas gospod Marjan in gosa Lidija dobro pazita ali pa bi le lahko zdrsnili s konja kar med njegovim gibanjem. Seveda se ob takšnih nagajivostih malce ustrašimo. Potem pa moramo ponoviti pravila obnašanja na konju in nevarni poizkus je mimo.

Ob koncu doživimo še en prijeten trenutek. Takrat Lidija potegne iz žepa slaščico za Tediko.

Iz naših radostnih in zadovoljnih oči sije ponos, veselje in sproščenost zaradi opravljenega dela. Prijetno utrujeni med vožnjo nazaj včasih kdo že malo zadrema. Potem pa se umijemo, preoblečemo, najemo in si privoščimo počitek, da uredimo vtise. Seveda se vsakič priporočimo gospodu Marjanu, da bi nas čim prej spet popeljal na ježo.

Lidija Hrnčič, razredničarka

VRTEC NA OBISKU

Otroci in učiteljice iz vrtca Dobrna so se odločili, da pridejo pogledat, kako se mi učimo. Otrokom iz oddelka vzgoje in izobraževanje II A sem povedala, da se bomo učili tako, kot ponavadi, le, da bodo v učilnici še otroci, ki bodo kmalu obiskovali šolo.

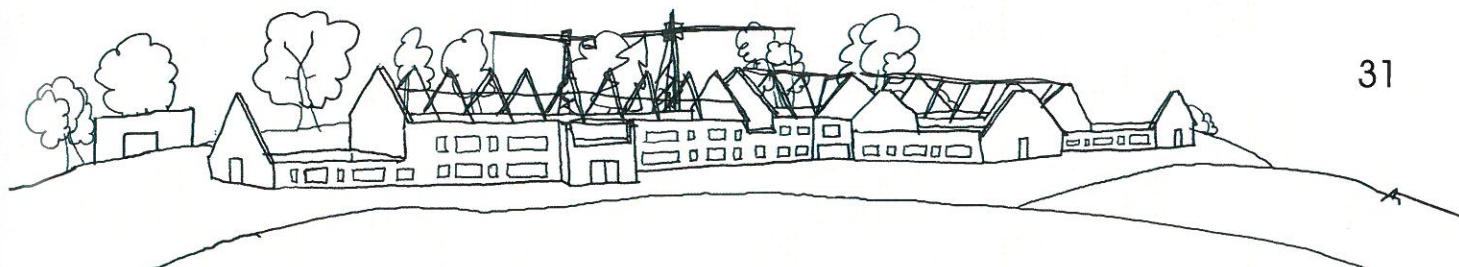
Nekaj po deseti uri je prišla prva skupina z učiteljico Matejo. Kot vsako dan, smo tudi tokrat učno uro splošne poučenosti začeli z »gibanjem«. Zaplesali smo ob pesmi »Makarena«. Razložila sem, da bom gibe spremljala z govorom, kar je olajšalo učenje. Zadnji del plesa so otroci iz vrtca že odlično obvladali. Nato smo reševali uganke s pomočjo penaste žoge. Kdor pove pravilen odgovor, mu vržem penasto kocko. Na ta način smo se predstavili otrokom iz vrtca. Zdaj pa so bili na vrsti še oni. Vrgla sem jim kocko, nakar so povedali svoje ime in kaj radi počnejo. Tako smo se spoznali. V uvodu ure splošne poučenosti navadno ponovimo del teme, ki jo obravnavamo. To naredimo s pomočjo slik in aplikacij, ki jih imamo na tabli. Povedali smo vse o vrstah prometa, o prometnih sredstvih, o semaforju in tudi o tem, kako se morajo otroci obnašati v avtomobilu. Pri tem so sodelovali tudi otroci iz vrtca, saj so vsi vedeli, da otroci v avtomobilu sedijo zadaj in so pripeti. Kadar nam je dolgčas v avtomobilu navadno pojemo pesmice, da ne oviramo voznika. Tudi mi smo zapeli pesmico o letalu. Na naše presenečenje se je oglasil fant iz vrtca in povedal, da on zna to pesmico, tako jo je še enkrat ponovil skupaj z nami. S to pesmico smo zaključili prvi del skupne učne ure. Naše kuharice so pripravile sadne krožnike in sok, s katerim smo postregli našim malim gostom. Poslovili smo se od prve skupine in pridno počakali še eno skupino. To je spremljala učiteljica Irena. Otroci so se posedli, da pa smo se lažje spoznali smo še enkrat ponovili igrico s penasto žogo. Nadaljevali smo z drugim delom učne ure, kjer so naši otroci morali demonstrirati nalogo, ki so jo dobili na učnem listu. Da so otroci iz vrtca nalogi lažje sledili, sem jim razdelila enake učne liste, kot so jih dobili naši otroci. Prvi je bil Tadej, ki je

navodilo samostojno prebral. Avto je moral postaviti tako, kot piše na učnem listu. Ko je rešil nalogo, sem prosila enega od otrok iz vrtca, da preveri ali je naloga opravljena pravilno ali narobe. Prav tako je nalogo naredila Nina, nato Jernej, pa Maja in na koncu še Vid. Ker se je otrokom iz vrtca že malo mudilo, smo učno uro na tem mestu zaključili. Za konec sem jih vprašala, če mogoče še koga kaj zanima, vendar so se že vsi sladkali s sadjem, ki ga je razdelila učiteljica Milena, tako, da so samo zadovoljno odkimali. Vsem smo se zahvalili za obisk in jih povabili naj še kdaj pridejo.

Na ta način naši varovanci spoznajo otroke, ki jih večkrat srečujemo na sprehodu. Otroci iz vrtca Dobrna pa so lahko za trenutek pokukali v veliko stavbo Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

ABILIMPIJADA

Beseda ABILIMPIADA je angleškega izvora in je sestavljena iz dveh besed : OLYMPIC OF ABILITIES, kar pomeni olimpiada zmožnosti, spretnosti.

To je prireditev tekmovalnega značaja, ki med seboj povezuje invalidne osebe vseh kategorij, torej tudi oseb z motnjo v duševnem razvoju na nivoju zaposlitvenih in prostočasnih aktivnosti, ki jih osvojijo skozi proces usposabljanja in kasneje v varstveno delovnih centrih.

Letos je V. Abilimpiado Slovenije organiziral varstveno delovni center Tolmin in sicer 18. in 19. maja. Skupna tema vsem tekmovalnim zvrstem je bila: Ljubezen ob Soči. Tekmovalci pa so se izkazali v naslednjih tekmovalnih zvrsteh: pletenje, vezenje (križni vbod, stebelni vbod), strojno šivanje, oblikovanje lesa, oblikovanje gline – umetne mase, aranžiranje cvetja, krasitev torte, priprava narezka, fotografiranje na prostem, slikanje na svilo, izdelava uporabnih predmetov iz odpadnega materiala, izdelava plakata. Uporabnika našega Centra, Maja Goleš in Rok Prašnikar sta tekmovala v aranžiranju cvetja in pri tem osvojila uspešen rezultat.

Klavdija Rovar, razredničarka

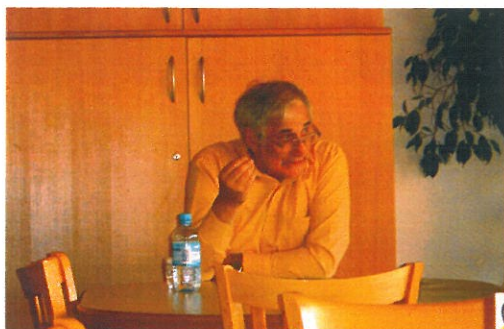
BILI SMO NA PICI

V naši skupini smo vsi veliki ljubitelji pic, zato nam tudi muhasto aprilsko vreme ni preprečilo obiska picerije. Lepo smo se uredili in odpeljali v Celje. V piceriji so nas zelo lepo sprejeli. Naročili smo si kar šest pic. Malce smo bili neučakani, da nam jih spečejo, a kaj si moremo, ko je pa tako lepo dišalo. Ko nas je natakar postregel, smo bili vsi navdušeni in z velikim veseljem in užitkom smo se lotili zlato zapečenih velikank. Seveda smo bili tudi žejni, zato smo si naročili še gosti sok. Okrogli kot sodčki smo se z veliko težavo odpravili nazaj proti Dobrni. Moramo vam povedati, da se drugače zdravo prehranjujemo, vendar je bil to naš poseben dan, zato smo se malce pregrešili. Pa nam povejte: "Kdo ne greši?"

Vesna Dolar, vzgojiteljica

OBISK STROKOVNJAKA

Dne 18. 5. 2007 smo v Centru, v popoldanskih urah organizirali predavanje za zaposlene in starše. Predaval nam je prim. mag. Franci Hrastar, dr. med., spec. psihiater, ki nam je predstavil problematiko spremljajočih motenj ob primarni duševni manjrazvitosti otrok in odraslih. Dotaknili pa smo se tudi aktualne problematike, ki se nanaša na organizacijo dela v socialno varstvenih ustanovah in bivanjskih skupnostih, partnerske odnose in spolnost ter staranje uporabnikov. Predavanje je bilo zelo zanimivo in je kar prehitro minilo.

Petra Škataro, psihologinja

DAN ODPRTIH VRAT V DUHU PRAZNOVANJA POMLADI IN ZDRAVEGA ŽIVLJENJA

25. 5. 2007 smo ponovno odprli vrata za obiskovalce, mlade in malo manj mlade, ki so si želeli ogledati, kako živimo zdravo ob zdravi prehrani in zadostnem gibanju.

Vreme je bilo krasno.

Za dobrodošlico smo skupina zaposlenih in naših uporabnikov zaigrali dramsko igrico Polna luna in shujševalna kura, ki je požela veliko navdušenje.

V naslednjih dveh uricah pa so se odvijale razne kreativno gibalne delavnice. Plesno - gibalna delavnica z dodatnim MATP programom, glasbena, likovna in kuharska delavnica so otrokom ponujale razne aktivnosti na temo zdravo življenje. Na igrišču je aktivnosti spremljala živa glasba dua Račke +,

obiskovalci pa so se lahko okrepčali ob čudoviti domači pehtranovi potici in doma pridelanem zeliščnem čaju. Postrežba je bila odlična.

Ker pa imamo pri nas pestro paleto raznih lastnih izdelkov, smo pripravili tudi obsežno razstavo, ki je bila na ogled v prostorih delavnice. Obiskovalci so si lahko kupili tudi kakšen spominek.

Uspeh za ta dan je bil rezultat timskega dela in dobre volje. Razpoloženje je bilo super.

Dan je kar prehitro minil.

Petra Škataro, psihologinja

DELOVNI TABOR PRI SONČKU

Sredi aprila smo v oddelku UŽD C dobili zanimivo povabilo organizacije Sonček, da se udeležimo delovnega tabora na njihovem Rekreativnem centru v Zgornji Kungoti.

V sredo, devetega maja, smo se odpeljali novim dogodivščinam naproti. Želeli smo si predvsem druženja z vrstniki, skupaj preživeti dan pa nam je dal mnogo, mnogo več.

Do kosila smo jim pomagali čistiti ribnik in prenašati deske. Po dobrem kosilu pa smo preživeli prijetno popoldne na njihovem igrišču. Marko je užival na gugalnici, Jani in Tomaž sta se zabavala na vrtiljaku, Dušana pa so najbolj pritegnili konji in traktor.

Sončkovi vrstniki so nas zelo prijazno pogostili še s kavo in sokovi, se pogovarjali z nami in so zelo pohvalili našo pomoč pri delu.

Za pridno delo in lepo vedenje pa je na poti domov sledila še ena nagrada okusna pica.

Janja Železnik, razredničarka

17. GLASBENA REVIJA »ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO«

Tudi v letošnjem šolskem letu smo pridno začeli s plesnimi vajami z namenom, da čim prej osvojimo nove plesne korake. Na prvih plesnih vajah smo se: Jani, Mitja, Matej, Aljaž, Rok, Vida, Jernej in jaz skupaj odločili, da bomo letos plesali na koreografijo pesmi ODPELJI ME, ki jo poje skupina Bepop.

Pričeli smo z vajami in kmalu smo imeli pesem »narejeno«, kot mi temu pravimo, čeprav to pomeni, da moramo potem samo še zelo veliko vaditi, da si zapomnimo potek koreografije in da se lahko z njo predstavimo na odru. Hkrati s plesnimi vajami pa smo pričeli tudi z vajami za igrico Levček Leo, v kateri smo skupaj sodelovali dramski, pevski, instrumentalni in plesni krožek. Pričeli so se tudi nastopi z igrico: pri nas za naše varovance, za otroke iz vrtca in male šole, nato v Celju na predstavitvi lutkovnih skupin, v Vipavi, Radovljici, Igu pri Ljubljani...

Skupni projekt vseh krožkov se nam je zdel zelo zanimiv in pozitiven za naše varovance, saj jih je veliko aktivno sodelovalo, zato smo nadaljevali z novim skupnim projektom in to je bila igrica Polna luna in shujševalna kura. Med vsemi vajami za igrico in v povezavi s tem, pomanjkanju plesnih vaj za pesem ODPELJI ME, nas je predramilo povabilo Tineta, da zaplešemo 14. aprila na otvoritvi MATP iger. Pohiteli smo s plesnimi vajami in ob trdem delu nam je uspelo spraviti ples na oder. Odlično smo odplesali na otvoritvi MATP iger in tako smo lažje zadihali, saj se je vedno bolj bližala tudi 17. državna glasbena revija ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO, ki je bila letos 18. maja v Športni dvorani v Kamniku.

Že zgodaj zjutraj smo se v petek, 18. maja, s kombijem odpravili na pot proti Kamniku. Člani plesnega krožka so se veselili nastopa na glasbeni reviji in vso pot so naju z Robijem zabavali s pripovedovanjem dogodkov, ki so se nam že dogodili na naših skupnih poteh, še bolj pa so se veselili obljube, da gremo po končanem nastopu skupaj na pico in pijačo. Ob dogovorjeni uri smo prispeli v Kamnik, kjer nas je pričakala hostesa in nam razdelila malico in vrečke s spominki. Skupaj smo si ogledali prvi del glasbene revije v kateri so nastopale pevske in glasbene skupine, mi pa smo bili na vrsti v drugem delu glasbene revije, ko so nastopale plesne skupine. Odlično smo predstavili in odplesali svojo plesno točko, Robi nas je še poslikal in že smo morali pohiteti nazaj proti domu, saj je bil petek in s tem povezani odhodi varovancev domov. Obljuba dela dolg in na poti proti domu smo se ustavili še na pici in pijači. Za nami je bil lep dan in ob prihodu nazaj so z navdušenjem pripovedovali, kako smo ga preživel.

Tako smo letos ob vseh nastopih z igricama Levček Leo ter Polna luna in shujševalna kura, nastopali tudi na otvoritvi MATP iger, na 17. državni glasbeni reviji ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO v Kamniku, sodelovali smo na 6. mednarodnih dnevih glasbe in plesa v Ljubljani in v sklopu tega tudi nastopali na festivalu Igraj se z mano, nastopali smo na Igu pri Ljubljani, na občinskem prazniku Občine Dobrna, na zaključni prireditvi za starše in naše varovance, povabljeni smo bili tudi na prireditev Veter v laseh, vendar smo nastop, zaradi odhodov varovancev domov, odpovedali.

Res, veliko smo nastopali in plesali ter se ob tem tudi veliko zabavali. Zato še kako drži pregovor: »Kdor ne pleše, ne ve, kaj je življenje«.

Milena Oprčkal, varuhinja

UTRINKI

Sok

Jernej mi je nenehno postavljajl isto vprašanje:

"Ej Petra, a bi šla midva kej na sok?"

Potem sem mu dejala, da me naj vpraša še kaj drugega.

In vprašal je:

"Kaj pa na tortico?"

Kava

Franci: "Povabim te na kavo, pa ne pozabi vzeti denarja."

Kapučino

Z Lukom sva imela pogovor o kapučinu. Vprašam ga ali mogoče pozna domovino kave, misleč, da bova spremenila temo in se poglobila v znanje zemljepisa.

Pa mi odvrne: "Simon! V Braziliji imajo boljši kapučino kot v Žalcu, v Vojniku pa čisto zanič."

Med

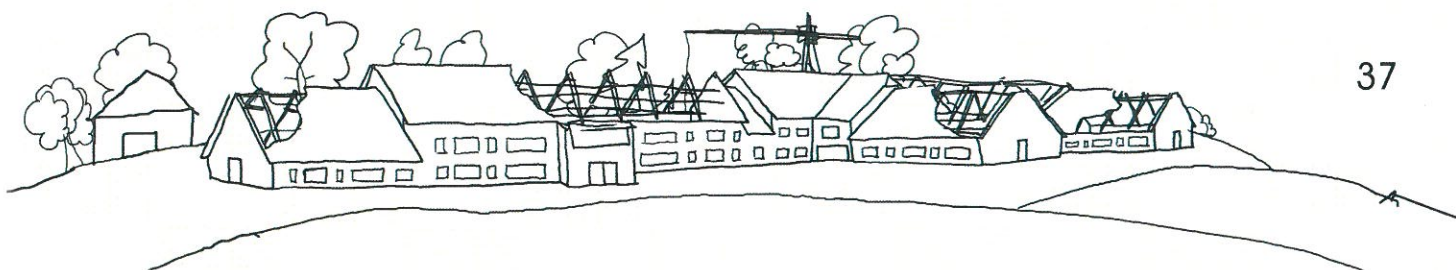
Na individualni obravnavi je bil Luka rahlo odsoten, zato sem mu rekla:

"Luka, danes si pa nekam zmeden!"

On pa mi odgovori:

"To bo najbrž od meda."

Petra Škataro, psihologinja

NAŠI UMETNIKI USTVARJAJO

Tema: Metulj
Avtor: Nina Majcenovič
Mentor: Silvo Lavtižar
Tehnika: računalniška risalna tablica, Photoshop

Tema: Metulj
Avtor: Tadej Perc
Mentor: Silvo Lavtižar
Tehnika: računalniška risalna tablica, Photoshop

Tema: Pomlad
Avtor: Rok Prašnikar
Mentor: Simon Krajnc
Tehnika: računalniška grafika - program Paint

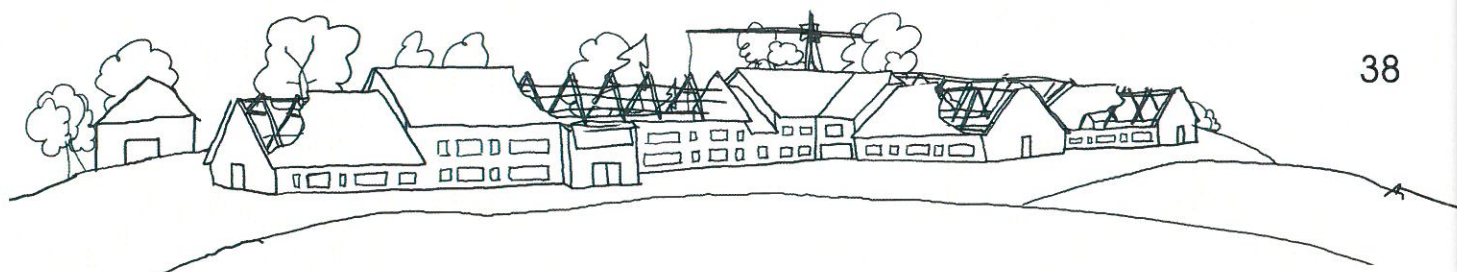
Tema: Nogavice
Avtor: Janez Močenik
Mentor: Simon Krajnc
Tehnika: računalniška grafika - program Fun pack

Tema: Pod morsko gladino
Avtor: Matej Strnad
Mentor: Simon Krajnc
Tehnika: računalniška grafika - program Fun pack

Tema: Avtomobil
Avtor: Luka Čevnik
Mentor: Simon Krajnc
Tehnika: računalniška grafika - program Pimp my ride

6. MEDNARODNI DNEVI GLASBE IN PLESA

V okviru festivala Igraj se z mano, so letos potekali od 21. 5. do 24. 5. 2007, 6. mednarodni dnevi glasbe in plesa. V tem času smo bili nastanjeni v hotelu Park v Ljubljani, kjer so nas zelo lepo sprejeli in razvajali.

Na mednarodnih dnevih glasbe in plesa se srečujemo vsaki dve leti in sama sem se jih letos skupaj z varovanci udeležila že četrtič. Ob vsakem srečanju obnovimo stara prijateljstva, navežemo nove stike in poznanstva, izmenjamo izkušnje, se spoznavamo in predvsem zabavamo.

Letos smo se prijavi na glasbene in plesne delavnice. Na glasbene delavnice se je prijavila Vesna Žagar skupaj z varovancema Tino in Igorjem, na plesne delavnice pa jaz skupaj z varovancema Mitjem in Aljažem.

Tako je napočil ponedeljek, 21. 5. 2007, in vsi skupaj smo se s službenim avtomobilom odpeljali v Ljubljano. Tam

smo se po lepem sprejemu in informacijah o poteku srečanja, namestili po sobah. Popoldne smo pričeli z glasbenimi in plesnimi delavnicami, ki so potekale ločeno in sicer v prostorih dijaškega doma Tabor.

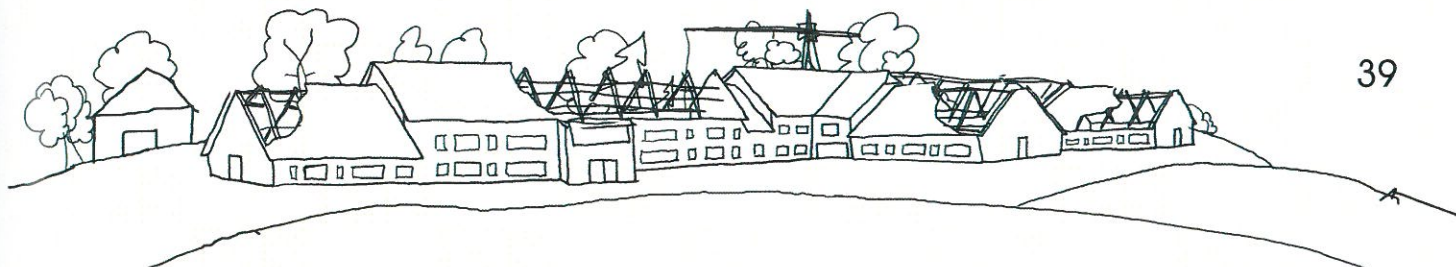
Glasbene delavnice sta vodili Kristina Smrke in Gena Pupis. Tam so poslušali glasbo, igrali na male instrumente in se prepuščali različnim ritmom. Učili so se nove pesmi, njihovo vsebino so uprizarjali in uživali v svojih pevskih sposobnostih. Naučili so se dve pesmici. V prvi zaljubljeni Fernandez hrepeni po mladenki črnih las, ki živi daleč stran, na drugi strani morja, v drugi pa se ptice, rože, veter, dež, skratka vsa narava, veseli pomladi. S petjem, igranjem na instrumente in gibanjem so doživljali moč glasbe, ki jim je pričarala posebne občutke in jih popeljala v skrite kotičke njihovih misli in src.

Plesne delavnice je vodila Tamara Vižintin, kot pomočnik pa je sodeloval tudi njen sin Jaka. Tu smo spoznavali ples, nešteto ritmov in se prepuščali plesnemu toku in uživali v plesnih korakih in novih koreografijah. Spoznavali smo različne glasbe, ritme, plese, predmete, ki so nam pomagali začutiti našo povezanost z glasbo in našim instrumentom - telesom.

Prvi dan smo se najprej predstavili s svojim imenom in gibom, nato smo pričeli z vajami za ogrevanje in že začeli z učenjem koreografije za ples rock n roll.

Zvečer smo imeli spoznavni večer, kjer smo se vsi udeleženci predstavili, nato smo plesali, peli in se igrali družabne igre. Pozno smo se vrnili v hotelske sobe, saj smo se imeli lepo.

V torek, 22. 5., smo spet preživeli na delavnicah v dopoldanskem in popoldanskem času, seveda z vmesnimi odmori za hrano in počitek. Naučili smo se dva nova plesa, Koračnico s figurami iz četvorke in nagajiv ples Kdo pravi, da jaz plesat ne znam... Po kosilu smo odšli vsi udeleženci delavnic skupaj v park Zvezda na ogled prireditve Igraj se z mano in na ogled mestnih znamenitosti, po večerji pa smo se z vzpenjačo odpeljali na Ljubljanski grad in si ogledali njegove posebnosti in občudovali čudovit pogled na mesto. V sredo, 23. 5., smo ves dan ponavljali plese za nastop, ko smo se utrudili, smo se igrali s ponjavo, plesali s trakovi, se učili plesati valček, spet vadili za nastop in se ponovno sproščali ob glasbi po napornih vajah... Po večerji smo se lepo uredili in odšli na družabni večer, kjer smo plesali, prejeli smo priznanja in se prijetno družili.

V četrtek, 24. 5., je bil za vse udeležence mednarodnih dni glasbe in plesa dan »D«, kot mi temu pravimo. Dopoldan smo imeli generalko v parku Zvezda, popoldan ob 16. uri pa smo se v okviru festivala Igraj se z mano, predstavili tudi vsi udeleženci mednarodnih dni glasbe in plesa. Udeleženci glasbenih delavnic so se predstavili z dvema pesmicama, udeleženci plesnih delavnic pa s tremi plesi. Prireditev je lepo uspela in vsi smo se zelo potrudili na nastopu in pokazali, kaj smo se na delavnicah naučili. Ostalo je še toliko časa, da smo se poslovili, se zahvalili za gostoljubje in že smo pohiteli nazaj proti domu.

Nazaj grede smo obujali spomine in se vsi strinjali, da je bilo v Ljubljani lepo. Ob bivanju v hotelu Park, so se varovanci naučili marsikaj novega - predvsem samostojnosti in lastne iznajdljivosti ob različnih priložnostih in situacijah. Uživali so ob samostojnem upravljanju z dvigalom, odpiranju hotelskih sob s karticami, samostojni pripravi napitkov, samopostrežnih zajtrkih...

Jo, pa se ja menda nismo zredili v Ljubljani, ko smo tako dobro jedli! Pa saj smo tudi telovadili... Na kaj nas že to spominja? Na našo Polno luno in shujševalno kuro; igrico, ki nas je čakala, da jo naslednji dan predstavimo na Dnevu odprtih vrat CUDV Dobrna. Hitro smo ponovili vse pesmice iz igrice in že smo bili spet v dogajanju doma in v naši ustanovi... Na Ljubljano pa bomo mislili ponovno čez dve leti, ko se bodo tam odvijali 7. mednarodni dnevi glasbe in plesa...

Milena Oprčkal, varuhinja

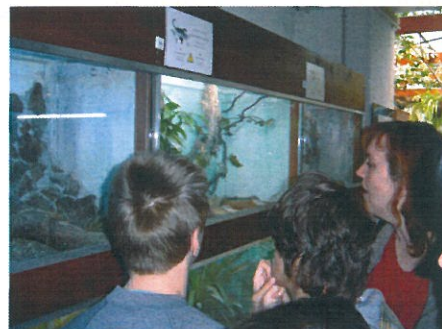

NARAVOSLOVNI DAN V MARIBORU

S skupino OVII A in učiteljico Tatjano smo se dogovorili, da bomo skupen naravoslovni dan namenili spoznavanju rib, dvoživk ter plazilcev. Akvarij - terarij v Mariboru pa je bilo idealno učno okolje, kjer smo lahko spoznali te živali.

Navdušeni smo bili nad raznobarvnimi, nenavadnimi tropskimi ribicami, nad piranjami, ki imajo tako ostre zobe kot britvica. Kar oddahnili smo si, ko smo izvedeli, da te ribe živijo v sladkih vodah v Južni Ameriki in ne v Jadranu, kamor se vsako leto odpravljamo na letovanje.

V terariju smo zrl v najbolj strupene kače na svetu. Videli smo vitko napadalno afriško mambo, ameriško klopotačo z roženim obročkom na repu, kobro,...in zelo, zelo previdno smo se približali kačam velikankam, med katerimi smo spoznali udava in pitona, ki sta nestrupena, vendar pa tako močna, da lahko žrtev zadušita. Ogledali smo si še želve, krokodile, legvane in varane. Še zdaj komaj verjamemo, da na svetu živijo tako nenavadne živali.

Klavdija Rovn, razredničarka

PREJELI SMO PISMO

ceje junij 2007

Spoštovani in lepo pozdravljeni!

Hvala za kartico od Nijar. Enako vsem hvala, ki ste se podpisali, ter skrbeli za naše sovčke.

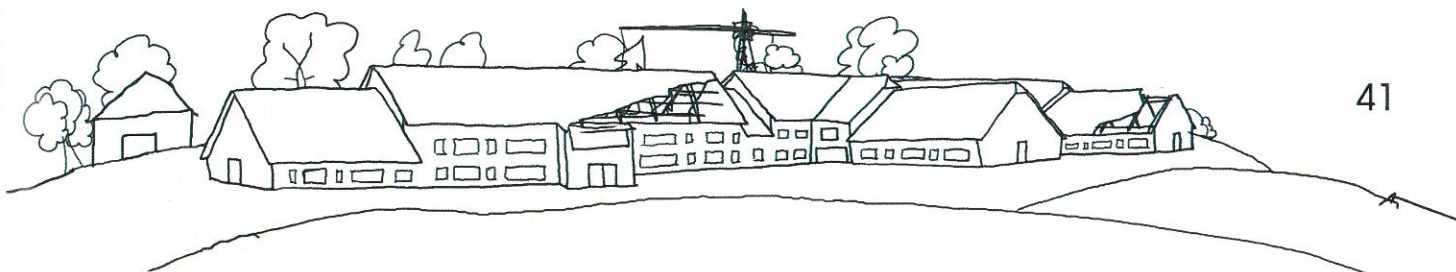
Sodite še naprej tako, dobri in srečni. Naj vas bo bogati, naredi lepega, in srečnega tudi v starosti.

Tega nemore - ne znate vsake, zato ste lahko pozorni, va soje lepo poslušate, dela - otroke, ki vas tako zelo potrebujejo ob sebi.

Hvalen še enkrat za vaš trud. Naj vas spremljata, združaja in misla, sponkati, že ste.

"Če bi pa bila vladna svetla, bi vam pokazala, da verjamejo v vas!"

Lep pozdrav
od Nijar.

PODELITEV PRIZNANJ ZA "NAJ VOŠČILNICO", PAR ŠTAJERSKIH BESED IZ SLOVARJA IN DEŽNIKI

Tisti dan je lilo kot iz škafe, kot radi rečemo in podali smo se na podelitev priznanj za "Naj voščilnico", ki je potekala v osnovni šoli v Vojniku. Zraven mene je šlo še pet uporabnikov in pet dežnikov.

Preden smo šli do avtomobila izpred našega centra, sem premlel situacijo, da je za teh osemnajst metrov res "brez veze" odpirati dežnike, saj so z mokrimi dežniki v avtu same komplikacije. In smo stekli. Resnično je lilo in brisalci so z največjo brzino komaj "sfolgali" delati.

Pred osnovno šolo smo prispeli prvi, kot je to že moja navada. Prvi prideš in zadnji greš. Tako ti nič ne uide in potem je fino, ko te drugi sprašujejo, kaj so zamudili in jim lahko natveziš vse sorte. Pa tudi s parkirnim mestom ni težav, saj smo parkirali skoraj čisto zraven šole, pri nas bi rekli, da smo prišli "komot do vrat". In smo spet stekli v avlo šole brez dežnikov, ker z njimi na takšni prireditvi res nimaš kaj

početi, še posebej, če kaplja in curlja od njih. Čas smo izkoristili z ogledom vseh razstavljenih čestitk, ki so sodelovale na tem natečaju. Ja, seveda smo "šimpfali" konkurenco, saj je to eden od slovenskih običajev. No, roko na srce, bile so tudi zelo lepe in izvirne med njimi, samo tisti dve, ki sta zasedli mesti pred našo, pa res ne. In tako smo bili tretji. Kar pa sploh ni slabo za tak deževen dan, ki res ni imel vpliva na komisijo, je pa dobra tolažba. No, počasi so prikapljali še iz ostalih centrov, zavodov, VDC-jev, šol in vrtcev in tudi oni so prikrito tvorili stavke: Saj je lepa, samo naša je bolj pisana in lepša in sploh in oh. Sledil je kulturni program, zvrstilo se je par govornikov in tudi namestnik župana je povedal par besed. Skratka, komisija je podelila priznanja, potem so nas povabili na sok in pecivo, se nam najlepše zahvalili in smo šli. Kaj šli, spet smo tekli. Ampak, res je lilo. Ne vem, če si znate predstavljati, kako je, če res lije!? Na poti proti centru smo se morali ustaviti še na kavi in čaju, da pridemo k sebi. In smo spet tekli. V obe smeri. In tako končno še zadnjič stečemo v naš center, potem ko zaključimo potni nalog in zaklenemo avto. Vseh pet dežnikov je suhih kot poper, mi pa smo mokri kot miši.

Ne morem mimo tega, da si ne bi postavil snovi za tuhtanje. Torej: Če si z "avtom" in če zunaj lije in če se vedno rad zrineš "komot" do vrat, potem res ne vem zakaj rabiš dežnik. Tečeš, pa je! Dežnike bi morali v takšnih situacijah prepovedati, saj od njih kaplja po celem avtu. Preden ga zapreš, so vrata avtomobila odprta, tako da so mokre še vratne obloge, vržeš ga na sedež za sabo in si zmočil še to, če si bolj slabe sreče, s "špicom" dežnika potegneš še po stropu in na koncu imaš cel avto, kot bi bomba "urezala" vanj. Tako pa stečeš in je! Res bi bilo vredno razmisliti o tem!

Če sem danes zadel bistvo iz naslova sicer ne vem, meni je vse jasno, verjetno tudi zaradi tega, ker sem tam bil. Ampak, res je lilo!

Robi Klopčič, delovni inštruktor

PRIZNANJE DRUŠTVA DEFEKTOLOGOV SLOVENIJE NAŠI ZDRAVNICI

Vsako leto ob dnevih defektologov stanovsko društvo podeli posebna priznanja za dosežke, strokovno delo ali posebno skrb pri delu z osebami s posebnimi potrebami.

Med letošnjimi nagrajenci je bila tudi naša hišna zdravnica gospa prim. Teodora Medved Berk.

V Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna je gospa prim. Teodora Medved Berk pooblaščenka zdravnica od januarja 1995. Z otroki s posebnimi potrebami se je pri svojem delu že srečevala v ambulantni in na oddelku Splošne bolnišnice Celje, kjer je zaposlena že 38 let. Pri svojem delu na oddelku otroške kirurgije sprejema vse otroke enako in ne dela razlik med zdravimi in tistimi s posebnimi potrebami. Sama pove, da so ji učenci Centra iz Dobrne in varovanci Golovca dali ob njenem delu priložnost za posebno razmišljanje. Zna jih opazovati, jim prisluhniti in ob njih se je veliko naučila. Dela v našem Centru ni nikoli obžalovala. Čeprav je število varovancev v vseh letih dokaj konstantno, pa je patologija zelo različna. Na določenih področjih se je še sama izobraževala in se udeleževala seminarjev na tematiko otrok z motnjami v telesnem in duševnem razvoju.

Cenimo tudi njeno prostovoljno delo, ko se kot zdravnica odziva ob organizaciji in sami izvedbi iger specialne olimpiade MATP.

Otroci v Centru so jo v celoti sprejeli, kar gospe prim. Teodori Medved Berk daje še večji zagon za delo z njimi. Nihče se ne boji bele, ne roza halje, nikoli ne protestirajo ob cepljenjih, pregledih, prevezih, snemanju mavcev... Vsak obisk v ambulantni jim je poseben izziv, da bodo zdravnici še nekaj posebnega povedali, pokazali samo z mimiko ali gesto. Tudi učenci, ki so v učilnici problematični, pri njej sodelujejo brez težav. Poimenovali so jo z neštetimi ljubkovalnimi imeni.

Za svoje delo je gospa Teodora Medved Berk leta 1996 prejela naziv primarij in kasneje več priznanj.

Za prejeto priznanje društva defektologov ji iskreno čestitamo!

DRUŠTVO SPECIALNIH REHABILITACIJSKIH
PEDAGOGOV SLOVENIJE/DRUŠTVO
DEFEKTOLOGOV SLOVENIJE
ZTTMDR SEKCIJA
za področje izpopolnjevanja, dela z otroki,
in vzgoje otrok s posebnimi potrebami

Teodora Medved Berk

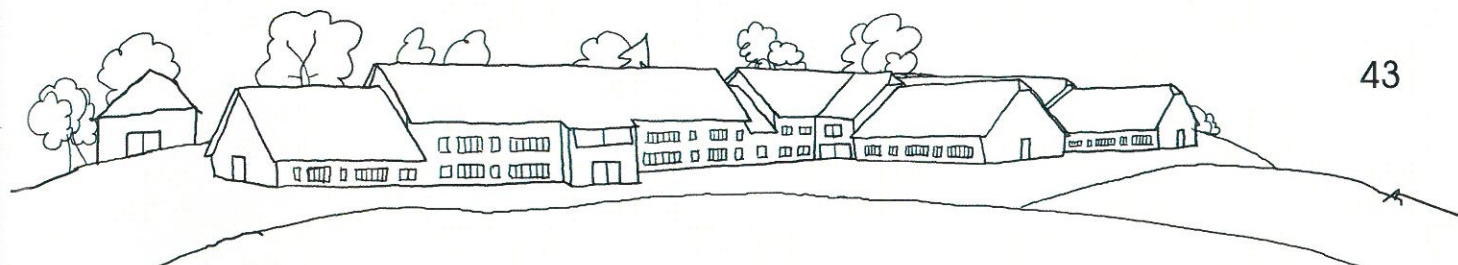
prejme

PRIZNANJE

za pomemben prispevek k razvoju organizacije ter
defektološke teorije in prakse.

V Rogatki Slatini, 22. 3. 2007

Predsednik

Bojana Lipičnik, vodja CUV in programa VIZ

Živáče

Uredniški odbor: Simon Krajnc, Petra Škataro
Grafično oblikovanje in tehnična priprava: Silvo Lavtižar, Simon Krajnc
Članke in fotografije so prispevali zaposleni in varovanci CUDV Dobrna
Tisk s prelomom **DIG**tisk Ptuj, Izdano: junij 2007, naklada 200 izvodov